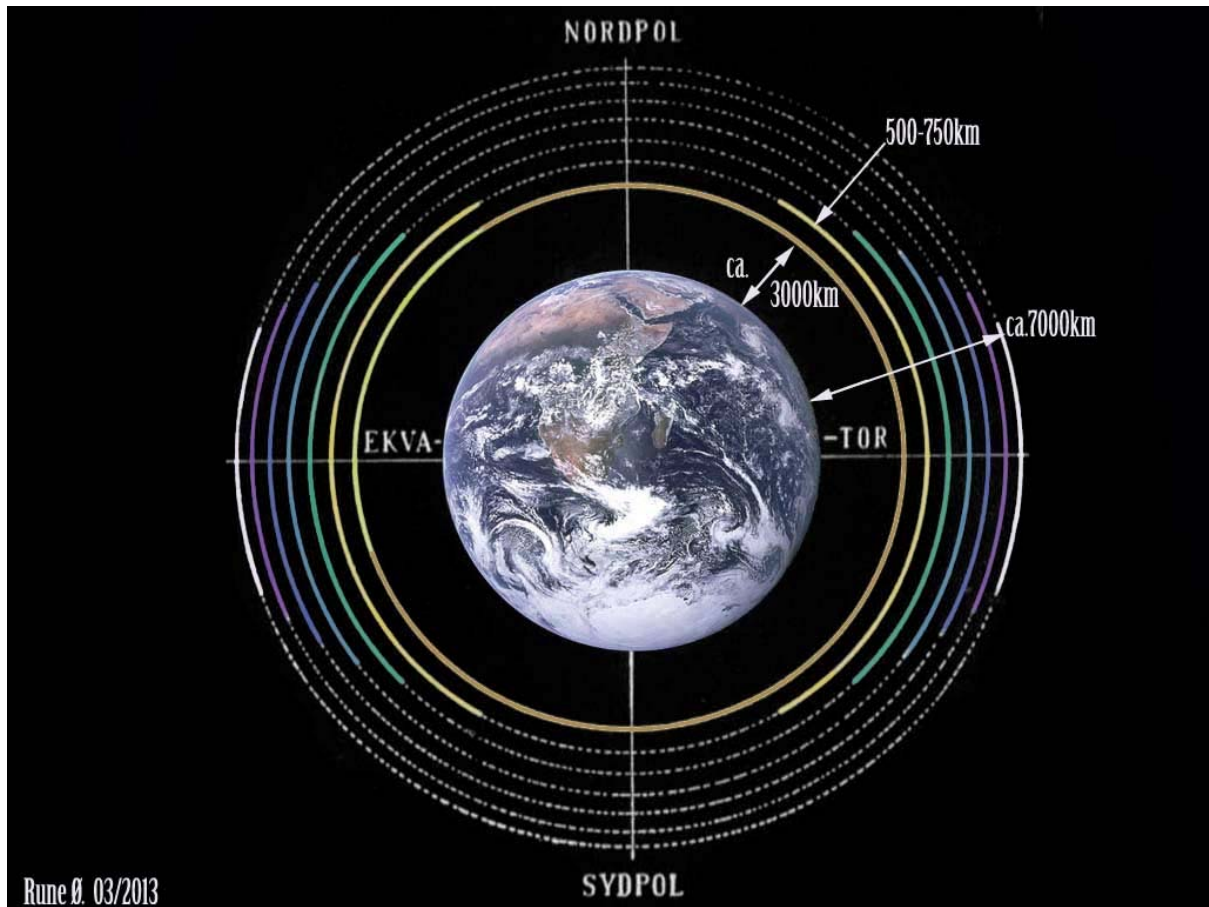

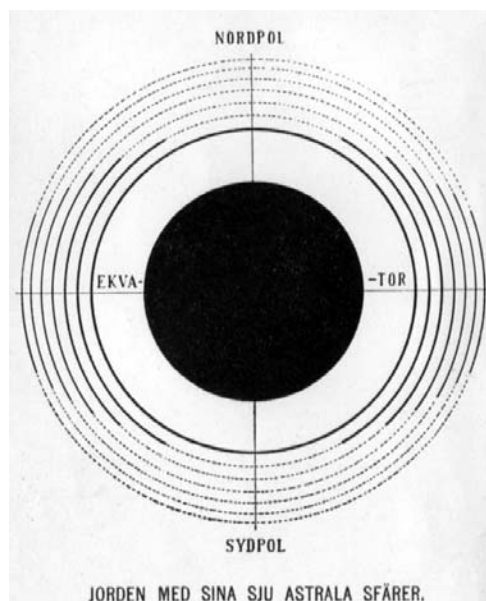
En något moderniserad språkversion av denna mer än hundra år gamle bok

LANDET HINSIDES

SKILDRINGAR FRÅN
ASTRALVÄRLDEN

en fargelagt versjon av bokens illustrasjon på astralplanenes beliggenhet i forskjellige dimensjonelle "frekvens-lag" rundt om Jorden – men merk at hvert plan ligger på en særskilt vibrasjons-frekvens, på samme måten som de forskjellige tv/radiokanaler skaper sine egne "virkeligheter" eller "rom" – som bare de som er inntunet med frekvensen kan oppleve.

LANDET HINSIDES

SKILDRINGAR FRÅN ASTRALVÄRLDEN

AF

ÆNOR

MED FÖRORD AF OSCAR BUSCH

STOCKHOLM
LITTERATURFÖRLAGET

PRIS KR. 1:75

nb- scannefeil kan forekomme her som ikke er oppdaget og som nordmann er jeg ikke ekspert på svensk! (Rune Ø./03-2013)

Sid01

LANDET HINSIDES

SKILDRINGAR FRÅN ASTRALVÄRLDEN

AF

ÆNOR

MED FÖRORD AF OSCAR BUSCH

STOCKHOLM
LITTERATURFÖRLAGET

Sid02:

STOCKHOLM 1910
O.L. SVANBÄCKS BOKTRYCKERI

Sid03

	INNEHÅLL	Sid
I	Förord	
	Några ord om kosmos och dess byggnadsmaterial	
	Likheten mellan ett världsklot och en människa	
	Världsklotens fysiska död och uppståndelse	
	Världsklotens reinkarnation	
	Hvad är fysisk och vad är astral materia?	
	II	Jordens astrala sfärer
De sju astrala sfärerna		
Det stora luftlivet		
Samfärdseln i sfärerna		
Sfärernas ljusförhållanden		
Tidens indelning		
Djurvärlden på det astrala planet		
III	Livet i sfärerna	
	Helvetessfären	
	Första sfären	
	Andra sfären	
	Tredje sfären	
	Fjärde sfären	
	Femte sfären	
	Sjätte sfären	
	Sjunde sfären	
Högre världar		

FÖRORD.

Om någon vill företaga en resa till främmande land, och särskildt om han ämnar stanna där, gör han sig gärna på förhand underrättad om landets beskaffenhet och de förmåner, det bar att erbjuda med afseende på lefnadsvillkor och sociala förhållanden.

Nu är det en resa, som vi alla förr eller senare måste anträda, och från hvilken vi icke vända tillbaka till våra nuvarande förhållanden. Det är resan genom dödens port till *landet hinsides*. Vore det då icke af högsta intresse att få erfara något om detta hittills så okända land, vart det är beläget, och huru tillvaron där gestaltar sig? Jag tänker mången på den frågan är färdig att svara: förvisso vore det af stort intresse, men vem kan därom gifva besked; de döda vända icke åter, och de lefvande nå icke dit.

I allmänhet är nog så förhållandet, men i alla tider hafva enstaka siare ägt förmågan att blicka in det fördolda, och särskildt i våra dagar har för mottagliga sinnen en liten flik lyftats af det täckelse, som skiljer den osynliga världen från den synliga. I alla land hafva också budbärare från andra sidan skyndat att genom de medel, de kunna förfoga över, gifva människorna del af sina erfarenheter. Litteraturen är rik på dylika vittnesbörd.

En sådan röst har gjort sig hörd i efterföljande lilla arbete.

Rörande dess tillkomst anser jag mig böra nämna, att det är dikterat - eller närmare uttryckt - nedskrivet under medvetet inflytande af en afkroppsligad intelligens, som därför talar i 1:a personen. Det är icke en ord för ord återgiven diktamen, men det är den dikterandes tankar, återgivna med hans sekreterares ord.

Mycket af vad som skrives är utan tvifvel inspirerat af osynliga intelligenser, men i de flesta fall är den, som för pennan, icke medveten om denna inspiration. Han tror det vara sina egna tankar han nedskriver och anser sig med rätta som författaren. Annorlunda blir förhållandet, när den som skriver är medveten om detta inflytande och kan skilja mellan sina egna och den dikterandes tankar. Då är han endast sekreteraren. Den osynliga intelligensen är författaren.

Så måste också detta arbete bedömas.

En anmärkning, som utan tvifvel de flesta komma att göra, hvilka läsa denna bok, vill jag med några ord på förhand bemöta. Det kommer att sägas, att dessa skildringar äro alltför materiella, alltför jordliksnande för att kunna vara sanna. Andevärlden måste väl ändock vara något helt annat än den fysiska världen, något som vi helt enkelt icke kunna fatta.

Ja, det är sant, den värld, som ligger ovan det fysiska planet är i mångt och mycket så olika jorden, att vår fattningsförmåga saknar begrepp, och vårt språk saknar uttryck för vissa sidor af de förhållanden, som där råda; de bliva oss, medan vi vandra i köttet, alltid en gåta och bereda oss alltid en överraskning, när vi först slå upp ögonen i en annan värld. **Men i andra avseenden åter äro förhållandena där och här så lika, att allt, som finnes här, också i en eller annan form finnes där.** Det har ofta blivit sagt, att den fysiska världen allenast är en inkarnation af den astrala, *en förtätning eller kristallisation i materien af de förebilder, som astralvärlden inrymmer. Den astrala världen är originalet, den fysiska en kopia.* Till stoffet äro de varandra oändligt olika, men till formerna äro de varandra mycket lika. I förra avseendet kunna de knappast jämföras, i det senare äro de fullt jämförbara.

Hvad är då naturligare, än att de skildringar, vi erhålla om *landet hinsides*, komma att röra sig om de förhållanden, som likna vår jord, och för hvilka vi sålunda äga både begrepp och uttryck, medan de andra, de rent överjordiska, måste bliva oss ett hemlighetsfullt *terra incognita*.

Stockholm i december 1909.

Oscar Busch.

I

NÅGRA ORD OM KOSMOS OCH DESS BYGGNADSMATERIAL.

Oändlig som rymden är också den skapelse, som fyller densamma. I ööverskådliga räckor kretsas solsystem bortom solsystem, vart och ett för sig ett fysiskt och mekaniskt avslutat helt, som synes oberoende af andra liknande enheter, och dock hänga de alla tillsammans som lemmarna i en stor kropp, alla beroende af varandra, alla inverkan på varandra genom krafter, dem vår tids vetenskap endast delvis och mycket ofullkomligt förmått att uppfatta.

Teorier om den grandiosa mekanismen avlösa varandra: än är det tal om en stor, för hela världsalltet gemensam centralsol, kring hvilken solsystem och nebulosor i evighetslånga banor kretsas, än heter det, att en sådan centralsol icke är behöflig; det centrum, kring hvilket det hela roterar, kan lika väl vara en rörlig matematisk punkt, alltså en imaginär värld, hvars gravitativa kraft allenast är resultanten af alla de verkliga världarnas genom sina respektive massor betingade dragningskraft. Men därmed äro hypoteserna rörande det stora urverkets mekanism icke uttömda. Nya sådana skola framträda i mån som det ockulta vetandet gör nya framsteg. Ty den nästa stora upptäckt, som på detta område kommer att göras, det är, att det finnes andra krafter än gravitationen och dess korollarier centrifugal- och centripetalkrafterna, som här driva sitt spel, magnetiska och elektriska, ja rent astrala krafter, **om hvilka sistnämnda vetenskapen ännu icke har en aning**. Först då man kommit dem på spåren, skola nya hypoteser framställas, nya banor brytas för astronomen, denna den högsta af alla exakta vetenskaper. Till dess gå vi alla famlande och undrande och måste, om vi vilja vara ärliga, medgiva vår djupa okunnighet. Blott ett kunna vi, ja måste vi fasthålla som ett axiom: **världsalltet är ett sammanhängande urverk, där alla världar, huru oändligt skilda i rummet de än må vara, ingripa i varandra som kuggarna i en stor mekanism**. Att antaga något annat, skulle vara att sätta slumpen i högsätet.

Om jag således också för min ringa del inser, att det finnes subtila, hittills för vetenskapen okända krafter, som influera på den celesta mekanismen och utan hvilka denna icke tillfredsställande kan förklaras, så är jag dock ingalunda färdig att framlägga någon teori eller hypotes för desamma; därtill fordras djupare studier än jag bedrivit, större förkunskaper än jag besitter. Jag har endast som en inledning till vad jag egentligen vill tala om, *de astrala sfärerna omkring vår planet*, ansett mig böra fästa uppmärksamheten på, *att kosmos blir oss en olöst gåta, innan vi inträngt i den astrala världens hemligheter, innan vi lärt känna de krafter, som där verka, och hvilka genom den astrala materien medelbart influera på den fysiska*.

Likheten mellan ett världsklot och en människa.

Redan den omständigheten, att det finnes astrala världsklot, som äro fullkomligt okända för jordens astronomer, visar huru rätt Paulus hade, då han sade: "Vi se endels och förstå endels".

Våra jordiska vetenskapsmän se endast en sida af skapelsen, den som är iklädd fysisk materia. De ha med några få undantag - icke ens hunnit så långt, att de erkänna, att *människan* utom sin fysiska kropp också har en astralkropp, som överlever den fysiska döden och utgör hennes klädnad, då hon passerat gränsen och blivit medborgare i en högre värld, den astrala.

Men länge skall det icke töva, innan materialismen för alltid är besegrad; den ligger redan i dödsryckningarna, och en gammal sanning lever upp igen och går segrande genom världen, den nämligen, att människan efter döden fortlever i en luftigare, *för det fysiska ögat osynlig kropp; som hon redan under sitt jordeliv bär som en underklädnad under den fysiska*. Det var denna osynliga, astrala kropp, som Paulus kallade *själ*. Det finnes således två slag af mänskliga varelser: sådana som gå på jorden, iklädda både en astral och en fysisk kropp, och sådana, som vistas på det astrala planet, endast iklädda en astral kropp. Eller, som man enklare brukar uttrycka det: det finnes både inkarnerade och diskarnerade människor. Den innersta kärnan af denna mänskliga varelse, vare sig hon går på jorden eller på det astrala planet, är *anden*,

ett utflöde af Gud själv, alltets upphovsman och upprätthållare, Han som lever i allt och dock står så högt över alltet, att Han af ingen tanke kan fattas.

Denna sanning, som hittills endast omfattats af ett fåtal andligt vakna människor, är nu på väg att göra sitt intåg i världen som ett allmänt erkänt faktum. Den kommer att göra det under svåra födslovändor)*, därvid folken komma att vrida sig i smärta, ty samtidigt och i ett nödvändigt inre sammanhang därmed komma stora sociala omstörtningar att ega rum - men här är icke platsen att därom profetera.

)* en riktig profetia blev detta, som blev nedtegnat FÖR 1.verdenskrig- dvs utgett 1910.

Den sanning, som närmast kommer att uppdagas, är närmast att betrakta som en följsats af den förra och lyder så: Även världsklotet äro byggda af både fysisk och astral materia, även de hafva inom sin fysiska kropp en astralkropp, som är kraftkällan för världsklotets liv. Och likasom människan i döden avlägger sin fysiska kropp och fortlever i den astrala, som Paulus kallade "en förklarad lekamen", så kan också ett världsklot dö, dess fysiska materia faller sönder - en sanning som även astronomien erkänner - men det upphör icke därför att finnas till; det fortlever som ett astralt klot, osynligt för inkarnerade astronoms blickar. *Likasom det finnes inkarnerade och diskarnerade människor, så finnes det också inkarnerade och diskarnerade världsklot.*

Men parallellismen mellan människor och världsklot stannar icke där, den sträcker sig ännu längre. Likasom människan efter en längre eller kortare fritid på det astrala planet, för sin vidare utveckling ånyo går ned i materien och ikläder sig en fysisk kropp, *reinkarneras*, så kunna även de astrala klotet på nytt iklädas fysisk materia och sålunda ånyo uppträda på det fysiska planets skådebana såsom synliga solar, planeter eller månar, således i ordets fulla bemärkelse *reinkarneras*)*.

Om också denna parallell är fullt riktig, så råder det dock helt naturligt en mycket stor olikhet i afseende på den livslängd, som är beskärd en människa och ett världsklot. Den senare är af en så oerhörd utsträckning, att den icke kan mätas med vanliga tidsmått. Likasom avstånden i världsrymden utanför vårt solsystem, för att kunna fattas, icke böra mätas med våra vanliga längdmått, utan man för detta ändamål har måst tillgripa en ny längdenhet af så svindlande utsträckning, som det vägstycke ljuset tillryggalägger på ett helt år - den har därför blivit kallad "ett ljusår")** - så måste också det planetariska livet, för att kunna fattas, mätas med en tidsenhet, som förhåller sig till vårt år ungefär som "ljusåret" förhåller sig till kilometern. .

)*Denna åsikt omfattades redan af Immanuel Kant.

)**Lika med 946.080.000.000 mil eller i runt tal en billion mil. (1 mil= 10 km.).

Denna enhet är ännu icke af vetenskapen bestämd, af det enkla skäl att den planetariska biologien ännu är en fullkomligt okänd vetenskap. Det högsta man i den vägen kommit till är en aning, att även Världsklotet äro underkastade födelse och död.

Vår okunnighet i dessa stycken är heller icke så mycket att undra över. All kunskap är ju i regeln grundad på erfarenhet och huru skulle vi kunna ega någon erfarenhet om förändringar, som sträcka sig över så oerhörda tidsperioder. Det ligger i sakens natur, att den kunskap härom, vi möjligen kunna erhålla, måste vara en auktoritetstro. Intelligenser, som stå oändligt mycket högre än vi och hvilkas kunskaper hafva ett djup och en omfattning, hvarom vi icke kunna göra oss ett begrepp, en överlägsenhet, som är många gånger större än den, som jordens lärdaste astronom eger framför den råaste vilde, äro alltid redo att till sökande människoandar meddela så mycket af sitt vetande, som dessa kunna mottaga och tillgodogöra sig. Men de varken truga sitt vetande på någon eller fordra att omedelbart bliva trodda. De säga bara: så ter sig saken för oss, men mottag icke vår mening som en färdig sanning, begagna den endast som en arbetshypotes, som kan bekräftas eller motsägas, som kan stå eller falla.

Nåväl, ehuru jag ingalunda är en intelligens af den rang, jag här antytt, utan allenast en sökande människoande, som själv står undrande och spörjande inför kosmos' många gåtor, så vill jag här söka framställa några nya synpunkter, hvarur jag tror att dessa gåtor måste betraktas för att småningom kunna lösas.

Den första och viktigaste är den redan antydd, att kosmos består icke allenast af den gigantiska skapelse af fysiskt materiella solar, planeter, månar och kometer, som jordemänniskan med sina ögon och sina optiska instrument kan uppfatta, ***utan även af en ännu rikare samling af astrala världsklot, som även de kretsas i strängt lagbundna banor dels kring astrala solar i solsystem af enbart astral materia, dels tillsammans med fysiska världsklot kring solar byggda af både fysisk och astral materia.***

Helt visst finnas världar af ännu högre ordning, byggda af ännu finare materia, men därom vill jag icke nu yttra mig, jag håller mig till det astrala planet.

Världsklotens fysiska död och uppståndelse.

Allting på det fysiska planet är underkastat förgängelse eller rättare omvandling i nya former; inte ens solar och planeter äro däriifrån undantagna.

Vårt solsystem består, som vi alla veta, af en centralkropp, solen, och kring henne kretsande planeter, asteroider, månar och kometer, hvilkas banor, storlek och omloppstider blivit med all önskvärd noggrannhet bestämda, **alla byggda af både fysisk och astral materia**. Men därmed äro icke alla medlemmar af vår planetariska familj registrerade. *Det finnes också inom familjen vad man ur jordisk synpunkt kunde kalla döda barn, planeter och månar, hvilka en gång egt en fysisk kropp men avlagt denna och nu endast uppträda i astral skepnad.*

Så t. ex. har, såsom astronomerna ganska riktigt förmoda, mellan Mars och Jupiter fordom vandrat en stor planet, som nu är för jordiska ögon försvunnen. Dess fysiska materia har icke förintats - ingenting förintas - och heller icke helt upplöst i för oss osynliga gaser, men likasom en död människokropp faller sönder och upplöses dels i gaser, dels i fasta beståndsdelar, som länge motstå förgängelsen, så har också den döda planetens fysiska kropp fallit sönder och lämnat efter sig en mängd fasta fragment, hvilka nu i form af asteroider finnas kringströdda inom det bälte, där den forna planeten vandrade sin avmätta bana. Men därmed är planetens saga icke all, den har avträtt från det fysiska planets skådebana, men uppträder nu på det astrala planet i förklarad lekamen, *den fortsätter såsom astralt klot sin bana omkring solen, som genom sin astrala massa fortfarande leder sitt befriade barn.*

På samma sätt kretsar också omkring vår jord en astral måne, osynlig för jordemänniskorna, men synlig för oss, som själva tillhöra det astrala planet. För oss synes den astrala månen till och med tydligare än den fysiska, ty vi se med astrala ögon och uppfatta därför den enbart astrala skapelsen såsom fullt förnimbar och verklig, då däremot den astralmateria som är inkapslad i och därför så att säga grumlad af fysisk materia, för oss ter sig något dunklare.

Vart har då denna månens fysiska spillror tagit vägen? Kretsar även de som små diminutiva världsklot, små miniatyrmånar, omkring jorden? Det är möjligt att så till någon del är förhållandet, men säkerligen äro de så små att de ej kunnat ertappas af astronomernas forskande blickar. Det är också möjligt, ja helt säkert förhållandet med det stora flertalet af mindre brottstycken, att de irrat och irrat omkring i världsrymden som vilsegångna vagabonder, attraherade än hit, än dit, tills de måhända slagit ned som en meteor på jorden eller sugits in i någon af de planetariska myggsvarmar, som vi kalla kometer.

Helt visst finnes det inom vårt solsystem flera sådana astrala världsklot, dem jag icke känner, men det är heller icke min mening att här gifva någon fullständig förteckning över dem, eller över huvud taget att redogöra för det astrala solsystemets byggnad. Jag har endast velat fästa uppmärksamheten på befintligheten af dessa astrala klot, utan hvilkas kännedom vi aldrig lära oss att rätt förstå kosmos.)*

)* Astrala världsklot omtalas även i den märkliga boken "Oahspe" af J. B. Newbrough. O. B.

Man kan undra över, huru det kommer sig att några klot inom samma planetariska familj dö förr än andra. Det tycks icke vara storleken, som är bestämmande, eftersom, af de exempel jag anför det ena var en planet och det andra en måne. Inte heller tycks det vara åldern, eftersom man med tämlig säkerhet kan våga det antagandet, att en planet mellan Mars och Jupiter måste hafva intagit en medelåldersställning i systemet. Men är icke förhållandet detsamma inom den mänskliga familjen? det är verken storleken eller åldern, som bestämmer hvilken som är i tur att flytta över till det astrala planet, den ena skördas i sin fulla mannakraft, den andra som ett spätt barn, medan åldringen får gå och vänta på befrielsen. Och lika litet som vi på vår närvarande ståndpunkt kunna komma på spåren någon lag för människolivets längd, lika litet, ja ännu mindre är detta förhållandet rörande det planetariska livets oöverskådliga tidsmått. Här stanna vi som i så många andra fall inför en gåta, som torde få vänta på sin lösning.

Världsklotens reinkarnation.

Är frågan om världsklotens s. k. död ett svårlöst problem, där vi endast kunna röra oss med paralleller och hypoteser, så är frågan om deras återfödelse, deras framträdande ånyo på det fysiska planet, ännu mera höljt i dunkel. Det vill synas - men därom kan jag icke uttala någon bestämd åsikt - som om den Kant-Laplace-ska teorien om världarnas daning, huru väl den än synes förklara det rent fysiska förloppet, icke räcker till att lösa hela problemet, då detta betraktas från astral synpunkt och även omfattar världarnas återfödelse. Här kommer man knappast längre än till lösa funderingar.

Hypoteser rörande förloppet af en sådan reinkarnation saknas dock icke, men ehuru jag ägnat rätt mycken tid åt studerandet af sådana, har jag icke lyckats finna någon som synes mig fullt tillfredsställande. Den mest tilltalande och som också vunnit mesta erkännande är den som grundar sig på det inom den experimentella spiritismen förekommande materialisationsfenomenet.

En mänsklig varelse på det astrala planet, således iklädd en astral kropp, kan som vi veta under vissa gynnsamma betingelser ur mediets och andra närvarande jordemänniskors fysiska kroppar, och till en del även ur atmosfären - suga till sig vissa beståndsdelar och af dem sammansätta åt sig en fysisk kropp. Alltså - genom en viljeakt, en fullkomligt andlig impuls, kan en astralmänniska tillfälligt ikläda sig en fysisk kropp af samma slags materia som jordemänniskans kött och blod. Hon får icke behålla den, det är sant, den upplöses mycket snart, men det är ju också helt naturligt, då dess förnämsta beståndsdelar äro ett lån af mediet och andra seans-deltagare, ett lån som ovillkorligen måste återlämnas, för att icke särskildt mediet skall dö på kuppen.

Men varaktigheten af fenomenet spelar i afseende å den ifrågavarande hypotesen en underordnad roll, huvudsaken är att genom en viljeakt en materialisation kan åvägbringas. Det ligger ju sedan nära till hands att antaga, att materialisationen borde kunna bliva bestående, om det material, varav den utfördes, icke vore ett lån, som måste återlämnas, utan en allas egendom, som vart och en finge förfoga över, som därtill egde förmåga. Detta bekräftas också af erfarenheten. En sådan förmåga kan icke genom en tillfällig träning förvärfvas, men de höga Mästare, hvilka äro mänsklighetens föregångsmän och ledare, hafva genom långa utvecklingsserier småningom vunnit en sådan kunskap om och ett sådant herravälde över naturen, att de kunna leva ömsevis på det fysiska och ömsevis på ett högre plan, eller med andra ord att de efter behag kunna upplösa sin fysiska kropp och åter förtäta den, allt under förutsättning, att den underbara tråd, som binder den vid det fysiska livet, icke är brusten. Skulle så vara förhållandet, måste de ånyo födas i köttet såsom barn till en jordisk moder.

Nåväl, om nu en astralmänniska efter behag icke allenast tillfälligtvis utan också för en längre tid kan ikläda sig en fysisk kropp och åter avkläda sig densamma, varför skulle då inte även ett astralt världsklot kunna iklädas en fysiskt materiel kropp och bilda ett fysiskt världsklot? Den viljekraft, som skulle utföra en sådan materialisation - ty en vilja måste ju tänkas som motor - kan ju utgå från en utomstående intelligens, klotets egen skyddsande, hvilkens makt står i förhållande till det verk han utför, ja, varför icke från den evige Ende själv, Han, som aldrig upphört och säkert aldrig kan upphöra att skapa.

Men hvarifrån hämta stoff till en sådan materialisation? ty stoff måste ju finnas; af intet blir intet. Ack, världsrymden är full af stoff. Varför skulle inte t. ex. asteroiderna, dessa den söndersprängda planetens rester, eller annan ännu finare fördelad materia kunna omvandlas till fysiskt omhölje kring något astralt klot? Men huru själva processen tillgår, hvilka naturlagar, som därvid göra sig gällande, därom sväva vi helt naturligt i lika stor okunnighet som rörande förloppet af en vanlig materialisation.

Det finnes ingenting i denna hypotes, som våldför sig på tankelagarna, men det är inte därför sagt, att den är riktig. Dess styrka är att den så följdriktigt ansluter sig till parallellen mellan människan och ett världsklot, mellan mikrokosmos och makrokosmos, som äga så många beröringspunkter, men dess svaghet är, att den förutsätter en i världsalltet ingripande - man skulle nästan vilja säga störande - viljeakt. Man vill gärna antaga, att skapelsen är så fullkomlig, att den, endast reglerad af sina eviga oföränderliga lagar, vandrar sin utvecklings väg utan ett misstag, utan ett felsteg, att den aldrig genom ett yttre ingripande behöver ruckas. Och dock, kan det väl å andra sidan vara tal om ett *yttre* ingripande? Lever icke Guds egen ande i allt, är han icke den livgivande principen i hela naturen, enheten i mångfalden? Och kan man väl fränkänna honom vad han nedlagt i varje människosjäl, förmåga af tanke och vilja, blott att hans vilja aldrig kommer i strid med de lagar hans tanke dikterat? Och vågar man väl tala om misstag, som behöfvat rättas? Kan icke ett sådant skapande af nya världsklot hafva ingått i hans från begynnelsen utstakade världsplan, likasom förhållandet är med människans reinkarnation? Ja, kan det icke också vara ett naturnödvändigt resultat af lagar, dem vi icke känna? Ty vad veta vi om de lagar, som reglera sambandet mellan den fysiska och den astrala materien, ja vad veta vi ens om dessa materierarters inre natur?

Må vi ett ögonblick stanna inför den frågan:

Hvad är fysisk och vad är astral materia?

Även denna fråga innebär en ny synpunkt för jordemänniskan att beakta.

Hvad den fysiska materien är, som hon ständigt har för sina ögon, tror hon sig naturligtvis veta, om hon också icke har en aning om dess innersta väsen. Men hon har kommit dess lagar på spåren och med hjälp af denna sin kunskap utnyttjar hon materiens möjligheter i allt högre grad, ju längre hon intränger i naturens hemligheter. Själ bunden af denna materia, känner hon sig hemma i materiens värld och inrättar sig där på bästa sätt. För henne är den fysiska materien en solid, påtaglig verklighet, som under hennes händer kan ändra form och täthetsgrad, men som icke i den grad kan förvandlas, att den helt undandrar sig hennes observationsförmåga. Man får då inte undra på om den hypotes, som nu allt mera börjar göra sig gällande, att materien endast skulle vara en tillfällig manifestation af vibrationer och sålunda i grunden en illusion, förefaller henne som en filosofisk spekulation utan stöd af erfarenheten, utan bekräftelse från de exakta vetenskapernas sida.

Ja, så har förhållandet varit intill våra dagar, men - märk väl - nu har en erfarenhet trängt sig fram som ger ett kraftigt stöd åt nämnda hypotes.

Hvad har då hänt?

Jo, icke en utan otaliga gånger har vid spiritistiska seanser inträffat, att fasta föremål, utan att förändra form, ha trängt tvärs igenom varandra, ja att föremål, som befunnit sig på långt afstånd från det stängda seansrummet, fallit ned på bordet midt för deltagarnas ögon. Detta faktum är nu så konstaterat, att endast de, som icke *vilja* se - och de äro tyvärr ännu i en förkrossande majoritet - förneka dess möjlighet.

Men några hafva varit ärliga nog att icke förneka vad de med egna ögon bevittnat; de hafva även uppställt hypoteser till fenomenets förklarande. När professor Zöllner under en seans med mediet Slade bevittnade, att en snäcka, som han lade under en silkesduk på bordet, föll tvärs igenom bordsskifvan ned på golvet och därvid befanns oskadd men brännande het, tillgrep han hypotesen om "rummets fjärde dimension", en förklaring, som var ännu obegripligare än det, som skulle förklaras.

Professor William Crookes framställde hypotesen om ett fjärde aggregationstillstånd, som han kallade "strålmateria", och kom därvid sanningen närmare. Dock får hypotesen icke fattas såsom skulle strålmaterie vara en ny aggregationsform i serie med de tre redan kända. Då Zöllners snäcka genomträngde bordsskifvan, kan detta inte förklaras genom en upplösning i en tunnare aggregationsform och en kondensering tillbaka igen till den fasta formen. Ett stycke is kan visserligen smältas, antaga gasform och åter kondenseras först till vatten och sedan till is, men det ursprungliga isstyckets form har gått förlorad och kan aldrig återvinnas. Zöllners snäcka däremot var fullkomligt oskadd. Ja, vad mera är, det ges exempel på att lefvande blommor, ja till och med en lefvande människa blivit på detta sätt förflyttad från ett hus till ett annat och där hamnat i ett rum med lykta dörrar.)*

)* Det hände t. ex. mediet mrs Guppy 1 London den 3 juni 1871 på aftonen, under det hon klädd i nattrock satt sitt hem med blyertspenna och annotationsbok i handen för att anteckna sina utgifter, att hon plötsligt försvann. Samtidigt satt en liten krets af hennes bekanta i mörk seans med stängda dörrar i ett annat hus något stycke därifrån. Man hörde något falla ned på bordet och tände ljus. Där satt mrs Ouppy i djup trans med blyertspenna och annotationsbok i handen. Hon följdes hem af tre personer, hvilka tillika skulle undersöka huru saken förhöll sig. Dessa fingo af mr Guppy och en i familjen boende miss Neyland bekräftelse på att mrs Guppy omedelbart före sitt uppträdande i seansrummet suttit hemma i sitt eget rum. Tilldragelsen är bevittnad af 12 personer, hvilka uppgifvit sina namn och adresser. Se *Emma Hardinge Britten Nineteenth Centuries Miracles. O. B.*

Här måste man fasthålla, att föremålet ifråga, det må nu vara ett s. k. dödt ting eller en lefvande varelse, hela tiden bibehåller sin form och sin identitet, men att dess materia undergår en sådan förändring, att den upphör att vara fysisk materia enligt vanliga begrepp - den undandrar sig den fysiska observationsförmågan - för att omedelbart därpå återtaga sin förra tillvarelseform såsom fysisk materia. Kroppen formligen dematerialiseras för att kort därefter ånyo rematerialiseras. Tyder icke detta på att denna "solida fysiska materia" icke är så särdeles solid, **att den snarare är en manifestation af vibrationer, som äro så afpassade, att de kunna uppfattas af de jordiska sinnena?**

Vi veta ju att af solspekrets strålar endast en del hafva den vibrationshastighet, att af ögat kunna uppfattas som ljus, men at de, som hafva en större eller en mindre hastighet, icke kunna af synsinnet förnimmas. *Kan man icke i analogi härmed antaga, att de atomer, hvaraf den fasta kroppen består och som vetenskapen redan antar vara i en vibrerande rörelse, i själfva verket vibrera med en hastighet, som är*

så afpassad, att den kan göra intryck på jordemänniskans fem sinnen, men att denna hastighet kan ökas och att föremålet i samma ögonblick upphör att vara fysiskt förnimbar materia, men ändock fortfar att finnas till med oförändrade inre egenskaper, samt att om vibrationshastigheten åter minskas, föremålet ånyo framträder i samma solida, för sinnena förnimbara fysiska materia? Otänkbart är det icke.

Man frågar sig då, huru en sådan rubbning af vibrationshastigheten kan åstadkommas, och åter komma vi till det svaret, att det måste ske genom en viljekraft, ett nytt uttryck för andens herravälde över materien. Vid ovan antydda fenomen måste man antaga, att en afkroppsligad intelligens varit den verkande kraften; han har velat så och med sin kännedom om naturens krafter, har han förmått utföra vad han velat. Det är icke ett underverk som skett, det är ett lika så lagbundet arbete, som det fotografen utför, då han i ett ögonblick på sin känsliga plåt fångar den rörliga bilden af ett ansikte. Sedan man väl känner lagarna, är konsten att tillämpa dem icke stor, men ännu känner vetenskapen blott alltför ofullständigt de lagar, som reglera den fysiska världen.

Vända vi oss nu till den astrala materien, så är jordemänniskornas okunnighet rörande densamma, helt naturligt ännu större, eftersom de i allmänhet icke ens erkänna, att en sådan materia existerar. Men här talar jag af egen erfarenhet, emedan jag själf lefver på det astrala planet, iförd en astral kropp.

Hvad är då astral materia? Ja, vad dess innersta väsen är, vet man lika litet som rörande den fysiska materien, men som hypotes kan även här uppställas den förmodan, att den är en manifestation af vibrationer, stämnda i samklang med de sinnesorgan, som människorna på astralplanet äro begåfvade med, sinnen som äro fullt analoga med jordemänniskans. ***En värld af astral materia är således för astralmänniskan lika så verklig, lika så solid som jorden är för jordemänniskan. Den har sina fasta berg, sina sjöar och floder, sina skogar och ängar, sina vackra naturscenerier lika väl som jorden, i regeln blott ännu vackrare. Och astralmänniskan kan af astralvärldens materia bygga sig kojor och slott, byar och städer, blott ännu mycket lättare än jordemänniskan på jorden.***

Och varför lättare? Därför att den astrala materien är så ofantligt mycket mera budbar än den fysiska, den låter med största lätthet forma sig, icke allenast förmedels de verktyg, hvarmed den bearbetas, utan i vissa fall direkt genom människans vilja - åter ett bevis för andens herravälde över materien. Häruti ligger också den väsentliga skillnaden mellan fysisk och astral materia, den senare är i långt högre grad än den förra människan underdånig.

Det skulle kunna skrivas volymer om astralmateriens egenskaper och astralmänniskans förmåga att utnyttja dess möjligheter, men dels innebär det större svårighet än jag kan övertvinna, att genom ett ofullkomligt medium på jordiskt språk beskrifva förhållanden, som äro så främmande för jordiska begrepp, att språket därför saknar uttryck, dels ligger ett så inträngande studium af astrala förhållanden utom ramen af denna lilla uppsats. Blott så mycket må här tilläggas att, om också den astrala världen många hänseenden är för jordemänniskan ofattbar, emedan den regleras af krafter, som äro henne okända, ***så finnes å andra sidan knappast några företeelser på jorden, som icke äga sin fulla motsvarighet på det astrala planet. Den fysiska världen är så att säga en ofullständig utkristallisering af den astrala, en spegelbild, som endast otydligt återger de drag, som karakterisera den astrala ur bilden.***

Man hör så ofta upprepas den satsen, att den astrala materien är oändligt mycket tunnare än den fysiska. Ja, synnerligast från jordisk synpunkt måste den te sig så, då jordens astralvärld, som sträcker sig utanför jordytan och således omger den, är så genömskinlig, eller rättare för jordiska ögon så obefintlig, att den inte skymmer ens den minsta lilla stjärna på himlahalvvet, för att inte tala om att människorna i regeln icke hafva någon förnimmelse af de hädangångna vänner, hvilka, iklädda astrala kroppar, komma till dem på besök eller följa dem som skyddsandar.

Men från vår synpunkt ter sig saken annorlunda. För astralmänniskan är den astrala världen den mest verkliga, den som med full objektivitet ter sig för hennes sinnen, *då däremot den fysiska världen framträder i en något dämpad dager.* Skulle man kunna tänka sig fysisk materia, som icke tillika vore genomträngd af astralmateria, så fruktar jag för att den för astralmänniskan skulle vara oförnimbar, ty hennes sinnen äro icke anpassade för de vibrationer, hvori den fysiska materiens atomer svänga, men nu är som vi veta även den fastaste fysiska materia, ja hela vår jord "besjälad" af en motsvarande astral kropp, som naturligtvis genom sina vibrationer gör intryck på i samklang därmed stämnda sinnen. Och det är dessa astrala motsvarigheter vi se, men då de så att säga äro grumlade af den fysiska materia, hvaruti de äro inkapslade, *så se vi dem i någon mån dunklare än vi se astralvädens företeelser dock tillräckligt tydligt för att få en fullkomligt riktig uppfattning af allt.*

Om således också fysisk och astral materia strängt taget icke äro fullt jämförbara ur enbart jordisk eller enbart astral synpunkt, så äro de det utan tvifvel ur en högre synpunkt, och då måste det besannas, att astralmateria är betydligt tunnare och lättare, mera plastisk under viljans inflytande *och mera användbar för det skönas manifesterande än fysisk materia*. Den förra kan således med fullt fog sägas stå högre än den senare, lika mycket högre som människans astralkropp, själen, står högre än hennes fysiska kropp.

Med skäl kan nu den frågan framställas: äro dessa båda former af universell materia de enda förekommande, eller gifves det möjligen en materia, som är tätare än den fysiska eller tunnare än den astrala?

Det senare är otvifvelaktigt förhållandet; det gifves med visshet inte en utan flera modifikationer af universell materia, som äro tunnare än den astrala, för oss astralmänniskor lika så oförmånbara och överkliga som astralmaterien är för jordemänniskorna, men om dessa har jag icke den kännedom, att jag därom kan yttra mig. Huruvida det också gifves en materia, som är gröfre än den fysiska, skall jag lämna osagdt. Jag har nog hört det påståendet fällas med stor säkerhet, men därom har jag icke någon egen kunskap.

Jag har endast velat fästa uppmärksamheten på, att det gifves en astral materia såväl som en fysisk, och att man måste studera dem båda för att få en djupare inblick i Världsbyggnaden, en större kunskap om huru världar danas och förgås, en sannare bild af kosmos.

II. JORDENS ASTRALA SFÄRER

Människan har icke från begynnelsen framträdt så rustad som hon nu är. Under tider af en oerhörd utsträckning har hon så småningom utvecklats sina slumrande fysiska möjligheter, och varje generation har till den nästföljande gifvit i arf den utveckling, hon själf uppnått, för att af denna på samma sätt föras vidare. Det är icke egentligen nya sinnen, som tillkommit, det är känsligheten hos de befintliga, som genom öfning upparbetats och utvecklats. Talet om "ett sjätte sinne", som skulle vara under utveckling, är således icke fullt korrekt; det är mottagligheten hos särskildt syn- och hörselsinnet, som håller på att skärpas, så att de genom motsvarande astrala organ kunna uppfånga vibrationer af andra svängningstal än de vanliga och sålunda sättas i stånd att se och höra, vad som tilldrar sig på ett helt annat plan, det astrala.

De människor i våra dagar, som ännu i mycket ofullständig grad äga denna gryende iakttagelseförmåga, kunna konstatera, att jordemänniskan icke är skarpt begränsad af sin fysiska kropp, utan att omkring denna kan iakttagas ett astralt hölje, en aura eller utstrålning af bestämd färg, olika alltefter individens temperament och skiftande efter olika sinnes-rörelser. Denna aura, som sträcker sig flera decimeter utanför kroppen, har en äggformig skapnad och synes aftaga i täthet utåt. Att detta aftagande icke är likformigt utan rytmiskt, sålunda med omväxlande tätare lager och mellanliggande tunnare, synes framgå af ett vetenskapligt experiment, som utförts af de Rochas i Paris. Han lyckades försätta en person, försöksobjektet, i djupare hypnos än vanligt och fann då, att denna visade känslighet för nålstyng i auran, och att denna känslighet var starkare på vissa bestämda afstånd från huden men svagare i mellan-liggande lager af auran. Det framgår därav, att människan är omsluten af vissa koncentriskt lager af astralmateria med utåt aftagande täthet, *samt att en sträng korrespondens är rådande mellan dessa lager och den fysiska kroppen*.

Nåväl, även i detta afseende förefinnes, som vi skola se, en slående likhet mellan människan och ett världsklot.

De sju astrala sfärerna.

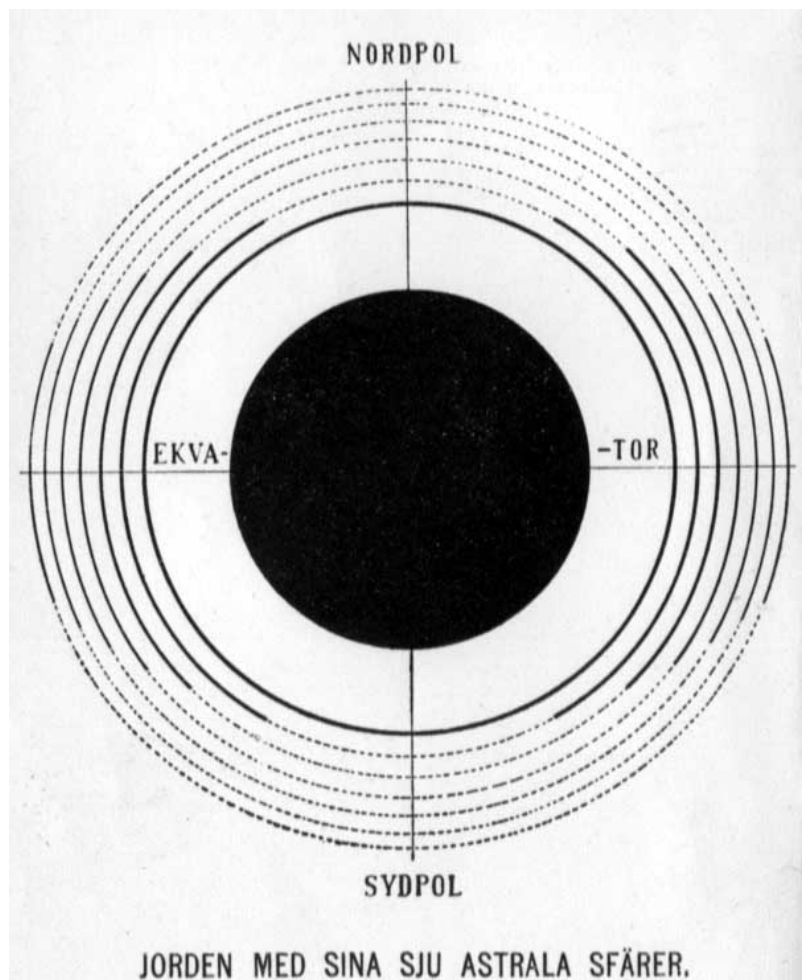
Vår planet, som jordemänniskan anser vara så skarpt begränsad af den sfäriska yta, på hvilken hon själf bor och färdas, är från astral synpunkt betraktad allenast *en del af* denna himlakropp, dess inre fysiska kärna.

Jorden omgifves nämligen utanför sin fysiska kropp af sju koncentriskt sfärer eller delar därav, ***alla af astral materia af varierande täthet, alla absolut osynliga för det jordiska synsinnet.*** De ligga icke omedelbart på jorden eller på varandra, utan äro skillda åt genom ett astralt luftlager af varierande djup och täthet **Varje sfär har en viss tjocklek och således en över- och en undersida.** Dessa äro af jämförelsevis hård materia, inneslutande mellan sig en inre mjukare massa.

Endast den första, närmast jorden belägna är en hel sfär, som på alla sidor omsluter jordklotet. De

öfriga ligga som sfäriskt böjda, bredare eller smalare bälten rundt om ekvatorn och på ömse sidor därom, men lämna polartrakterna öppna. Sålunda sträcker sig:

- 2:a sfären till omkring 60 gr. bredd
  - 3:e sfären till omkring 45 gr. bredd
  - 4:e sfären till omkring 35 gr. bredd
  - 5:e sfären till omkring 30 gr. bredd
  - 6:e sfären till omkring 25 gr. bredd
  - 7:e sfären till omkring 20 gr. bredd
- allt på ömse sidor om ekvatorn.

Då sfärerna sålunda bliva smalare ju högre upp de ligga, bilda de både mot norr och söder rundt om jorden en amfiteatralisk trappa af gigantiska dimensioner.

Det är naturligtvis mycket vanskligt att uppgiva några bestämda mått på avstånden mellan sfärerna, men för att ändock gifva något begrepp därom vill jag från en källa, som jag anser tillförlitlig, lämna nedanstående uppgift som må gälla vad den kan, men alltid måste betraktas såsom mycket approximativ. Enligt denna uppgift skulle avståndet mellan jordytan och 1:a sfären vara omkring 300 mil, och avstånden de olika sfärerna emellan variera mellan 75 och 50 mil så att avståndet mellan jordytan och den 7:e sfären skulle vara omkring 700 mil. Då jordens radie i runt tal är 636 mil, skulle det astrala klotets diameter således vara mer

än dubbelt så stor som det fysiska. Tjockleken af varje sfär uppgår enligt samma källa till några få mil. Den vidfogade bilden i början af boken visar efter dessa mått en genomskäring af jordklotet med dess astrala sfärer.

Då ingenting i naturen är ändamålslost, gör man sig genast den frågan: vad är meningen med denna storartade astrala skapelse, vad är sfärernas uppgift? Jag vill i detta sammanhang svara så kort som möjligt. Vi återkomma längre fram till en utförligare behandling därav .

Dessa sfärer bilda den värld, dit det stora flertalet människor efter slutad jordevandring förflyttas, den värld där de, iklädda sin lätta, "förklarade lekamen", få vila ut efter jordelivets mödor och prövningar, inregistrera de erfarenheter de skördat, fortsätta sin utveckling under gynnsammare förhållanden och samla krafter till ett nytt liv i materiens värld, när det jordens skola inhöstade måttet inte längre räcker som underlag för ett vidare framåtskridande.

Här fördelas de efter sin renhetsgrad, så att vart och en kommer till den sfär, där han bäst känner sig hemma, och hvarifrån han genom egna bemödanden får sträfvä vidare uppåt, tills han efter kortare eller längre tid af sina egna ofullkomligheter å nyo drages ned i materien till ett nytt jordeliv, hvars yttre förhållanden med naturnödvändig följdriktighet gestaltar sig som en frukt af de fel eller förtjänster han i föregående jordeliv nedlagt som utsäde. Som man sår, får man skörda.

Men låt oss återgå till vår bild af jordklotet.

Det stora lufthafvet.

Varje sfär *utom den 1:a* är således både på norra och södra hemisfären begränsad af en parallellcirkel, den 2:a vid 60:e breddgraden” den 3:e vid 45:e osv. Utanför denna gräns vidtar vad man skulle kunna kalla världs-hafvet. Gränslinjen är kusten, som ingalunda är en matematisk cirkellinje utan har ingående vikar och utskjutande uddar i rik omväxling. Detta haf har visserligen från fastlandet sedt samma utseende som ett haf på jordytan, skiftande mellan spegelblankt lugn och upprörda vågor, men dess fysiska beskaffenhet har icke mycket gemensamt med jordens vatten. Det liknar mera luft. Man dyker i detta haf utan ringaste fara huru djupt som helst, man seglar inte bara på dess yta utan lika mycket på djupet. Ja, i själfva verket gå de stora stråkvägar, som förmedla samfärdseln mellan sfärerna, tvärs igenom delta haf från kust till kust. Detta låter för jordiska öron säkerligen icke så litet halsbrytande, men faller sig härifrån sedt mycket naturligt. Det är inte svårare för en af astralvärldens invånare att från en högre sfär sänka sig genom lufthafvet ned till en lägre, än det är för en öm att från en hög bergstopp tvärs igenom en molnbädd blixtnabbt skjuta ned i en dalsänka. Man dyker med otrolig snabbhet genom detta för alla sfärer gemensamma haf lika lätt som man på jorden vandrar på en jämn väg. Se där *ett* af astralvärldens under.

Detta stora lufthaf, som fyller mellanrummen mellan sfärerna och når högt över den 7:e, sträcker sig också över båda polerna och utfyller således, vad som inom varje sfär fattas af den sfäriska formen. Dess täthet är mycket variabel, störst närmast jorden och aftagande uppåt, men i förlängningen af varje sfärs öfre yta antar detsamma en mera vattenliknande konsistens, som där förlänar det utseendet af ett haf. Ett motstycke till detta förhållande finnes ju också på jorden. För en luft-seglare, (i et segelplan) som befinner sig ovan molnen, te sig dessa ofta som ett upprördt haf.

Det är en egendomlighet för den astrala världen, att luft och vatten till sin fysiska beskaffenhet stå varandra så nära, att de särskildt i det stora lufthafvet nästan omärkligt övergå i varandra ungefär som luft och moln på jorden. Något liknande har också förhållandet varit på jordklotets yta i en tidigare period af planetens liv. Studiet af det gamla Atlantis' historia, *bevarad i astrala bibliotek*, ger vid handen, att luften den tiden var betydligt tätare och mera vattenmängd, än nu är förhållandet.

Förutom det stora världshafvet finnes det också i varje sfär, sjöar och floder, hvilkas vatten är af en något tätare konsistens, tills det runnit ut i världshafvet, där det antar dess täthet. *För öfrigt beskriver vattnet inom samma sfär samma kretslopp som på jorden.* Det afdunstar från hafsytan, bildar moln på himmeln och faller ned som regn.

Samfärdseln i sfärerna.

Ett annat af astralvärldens stora under, som i jordiska förhållanden icke har något motstycke, är att man med den största lätthet och med en otrolig hastighet kan förflytta sig vart man vill inom det område, man får eller har förmåga att beträda. Någon motsvarighet kan ju sökas i fåglarnas flykt, men även den räcker ej att symbolisera astralmänniskans rörelseförmåga.

Liksom en ballong i jordens luftkrets af sig själf stiger till det luftlager, hvars täthet är lika med ballongens egen, men icke förmår höja sig däröver, så förmår den i döden frigjorda anden själf höja sig till den sfär, med hvilken han genom sin andliga utveckling och sin astralkroppss därmed sammanhängande renhet bäst överensstämmer, och som han därför med rätta tillhör. ***Här har han hemortsrätt, men högre kan han icke stiga. Inom det område, som ligger emellan denna hans egen sfär och jorden, har han förmåga att röra sig fritt, men för att af egen kraft kunna stiga högre, måste han genom andlig rening aflägga något af sin tyngande astrala materia, liksom ballongen för att höja sig till ett tunnare luftlager, måste utkasta någon del af sin barlast.***

Detta hindrar dock icke, att man med hjälp af någon, som bebor en högre sfär, och med vederbörligt tillstånd där kan aflägga ett kortare besök, ja även stanna för att utföra en lägre syssla. Men ofta innebär ett sådant överskridande af sin egen sfär, huru angenämt det i vissa afseenden kan vara, ett obehag, som närmast kan liknas vid den ljusskygges, då han utsättes för ett starkare ljus än hans ögon tåla vid.

Förmågan att röra sig fritt är nog i de lägre sfärerna på många sätt begränsad, men ju högre anden stiger, desto mera kan han betjäna sig därav och genom träning uppdrifva den till en otrolig grad af hastighet och precision.

Men utom denna individuella rörelseförmåga äga astralvärldens invånare även ett ofantligt högt

utveckladt kommunikationsväsende. Från den 7:e sfärens "kust" utgå på båda hemisfärerna flera breda stråk-vägar, som i brant lutning, tangerande kustlinjerna, leda från sfär till sfär ned till den 1:a och tvärs igenom denna ned till jordytan.

I den 1:a sfären finnas nämligen, i den region där dessa stråkvägar passera, stora inhaf, hvilka bilda öppna schakt i sfärens fasta massa för att genomsläppa trafiken till jorden.

Längs dessa allfarvägar är en kolossal trafik, som besörjes genom samfärdsmedel af många olika slag, hvarom jag har svårt att ens tillnärmelsevis meddela någon riktig uppfattning. Om jag skulle likna dem vid elektriska järnvägståg, så vore det en alltför klumpig, materiel bild af dessa oändligt lätta, luftiga och snabba transportmedel; men det finnes icke heller någonting motsvarande på jorden, som kunde ge en riktig föreställning om dessa tekniskt fulländade samfärdsmedel, som medgifva en kontinuerlig frekvens jämte en efter jordiska begrepp alldeles ofattbar hastighet, och som dock verka med en trygghet och precision, som är beundransvärd.

Förutom dessa stora stråkvägar finnas även genom alla sfärer vertikala schakt" genom hvilka samfärdseln förmedlas på ett sätt, som mycket ofullkomligt kan liknas vid elektriska elevatorer genom våningarna i ett hus. Även dessa apparater verka med samma svindlande hastighet.

En jordemänniska af genomsnittstypen, som kommer hit över och hamnar i någon af de lägre sfärerna, har knappast en aning om de komplicerade samfärdsmedel, hvaraf hon begagnar sig. Hon vet ej huru hon kommer fram, hon tror sig flyga. Den mera utvecklade förstår att det är ett utomordentligt sinnrikt medel, men har därför icke något begrepp om de krafter, som sätta det i rörelse. Hon vet att dess konstruktörer såväl som dess högsta ledare tillhöra ett plan, som ligger högt över det astrala. Måhända ger det en sannare bild af dessa samfärdsmedel, om man icke tänker sig dem såsom mekaniska maskiner utan såsom organiska funktioner, någonting liknande blodomloppet i en kropp.

Förutom dessa gemensamma samfärdsmedel hafva mera utvecklande andar även sina privata luftskepp, hvarmed de i alla riktningar genomkorsa det stora lufthafvet.

Kommunikationerna inom varje särskild sfär äro mycket olika alltefter sfärens läge i den sjugradiga skalan; de förete samma mångfald och samma typer som på jorden. Man vandrar till fots, man åker med häst och vagn, man har något som liknar järnvägar och spårvägar, man har ett slags elektriska automobiler, styrbara ballonger och flygmaskiner; blott att dessa samfärdsmedel här äro ofantligt mera utvecklade, mera förfinade, lättare och bekvämare. Det råder sålunda en icke oväsentlig skillnad särskildt rörande hastigheten mellan de fortkomstmedel, som besörja samfärdseln i vertikal riktning de olika sfärerna emellan, och de som verka i horisontal led inom varje särskild sfär, de senare förete mera likhet med jordiska förhållanden.

Till samfärdseln hör också de olika sätten för tankens överförande från en individ till en annan.

Språkförbistringen är i de lägre sfärerna lika stor som på jorden. Här finnas i varje sfär skilda nationaliteter likasom på jorden, och de befriade andarna uppsöka i regeln sina stamförvanter inom den sfär, där de äro hemma. Dessa utmärka sig även här för samma karaktärsdrag och samma folklynne som på jorden och till en början, dvs. i de lägre sfärerna, tala de även sina jordiska tungomål.

Men i 4:e sfären visar sig redan en tendens till sammansmältning, i det att här ett gemensamhetsspråk börjar användas tillika med de andra språken, ett slags esperanto, som sedan allmänt talas i de högre sfärerna. Detta tyder på att även på jorden ett gemensamt språk kommer att ingå som en viktig faktor i mänsklighetens utveckling.

För meddelanden på afstånd betjänar man sig på ett högre stadium mest af tankeprojiciering, ett slags trådlös telegrafi, byggd på samma princip som denna nämligen en samklang, en harmoni - men här af andlig art mellan afsändare och mottagare. Till en vän skickar man sålunda bara sin tanke, som denne utan svårighet afläser)*. I andra fall har man naturligtvis även här post, telegraf och telefon.

)*Jämför William Steads förmåga att med egen hand nedskrifva budskap från sina på jorden lefvande vänner, som kunna vistas på många mils afstånd från honom. O.B.

Man har också sina privata förbindelsestrådar till dem, med hvilka man står i ständig beröring. En skyddsande t. ex., som har att övervaka sin skyddsling på jorden, behöver inte där följa honom i hälama. Han kan ha sin bostad i någon högre sfär, men är förbunden med sin skyddsling genom en astral tråd, medelst hvilken han mottager intryck af dennes tankar och uppsåt och kan meddela honom impulser för hans handlingssätt. Finner han sin närvaro af nöden, kan han lätt och hastigt förflytta sig ned till jorden.

Som vi se, ha astralvärldens innevånare att glädja sig åt oändligt lätta samfärdsmedel. För jordisk uppfattning låter det icke så litet fabelaktigt, talet om dessa nästan tankesnabba förflyttningar särskildt i vertikal led, *men vi må komma ihåg, att den fysiska inkarnationen i hög grad begränsar människans*

fattningsförmåga. Hon kan svårligen göra sig ett begrepp om det för astralvärlden specifikt utmärkande, och dit hör bland annat den oerhört lätta samfärdseln de olika sfärerna emellan. Först når hon själf fått pröfva den, finner hon den helt naturlig.

Sfärernas ljusförhållanden.

Vi veta att de astrala sfärerna inte ens i ekvatorländerna, där de ligga i sjudubbla lag över varandra, för det jordiska ögat förmå skymma världsrymden, detta helt naturligt af det skäl, att astralvärldens atomer såsom ovan är anfördt, svänga med en vibrationshastighet, som icke gör det minsta intryck på det jordiska ögat, de äro för det fysiska synsinnet absolut osynliga. Men huru ter sig saken för en astralmänniska i någon af de lägre sfärerna, själf iklädd en kropp af samma astrala täthet, som den sfär hon bebor och med sinnesorgan, som uppfatta den astrala materien lika så solid som jordemänniskan uppfattar jorden?

Ja, vore de ovanför liggande sfärerna alla af samma astrala täthet” så skulle de säkerligen synas som ett ogenomskinligt mörkt täcke över största delen af den underliggande sfären. Att så emellertid icke är förhållandet beror därpå, att tätheten hos den astrala materia, hvaraf de olika sfärerna äro byggda, högst betydligt varierar. Den är störst i 1:a sfären, aftager sedan i varje ovanför liggande sfär och är minst i 7:e sfären. Om det således också är samma art af materia, så har den så olika täthet, att samma astrala öga kan uppfatta en del - sin egen sfär - som fast och ogenomskinlig, men en annan del - en högre sfär - som genomskinlig.

Ha vi icke exempel på samma täthetsförhållanden inom den fysiska världen? Vatten och luft äro arter af samma slags fysiska materia som t. ex. granit, och dock ha de så olika täthet, att för jordiska sinnen graniten är hård och ogenomskinlig, vattnet gör föga motstånd och är nästan genomskinligt” under det att luften knappast är för sinnena förnimbar.

Det bör då icke vara något för tanken ofattbart, huru det är möjligt, att ovanför liggande sfärer af mindre täthetsgrad icke i nämnvärd grad undanskymmer det utifrån kommande ljuset. På sin höjd kunna överliggande sfärer te sig som tyngre eller lättare moln över den del af den underliggande sfären, som därav betäckes. Den nordligaste likasom den sydligaste zonen, hvilka båda skjuta några grader framom den överliggande sfären äro naturligtvis fullkomligt obeslöjade, därifrån kan man obehindrat skåda ut i världsrymden. Ju högre upp man kommer, desto mera utvecklade bliva dessutom sinnesorganen, så att ögat småningom får förmåga att se tvärs igenom astral materia, blott den har en mindre täthet än den, hvaraf den astrala kroppen är byggd. Även dessa förhållanden äro för astralvärlden så specifika, att jordisk fattningsförmåga har svårt att sätta sig in i dem.

Ljusförhållandena i sfärerna te sig sålunda på följande sätt:

I den 1:a sfären hafva såväl polartrakterna som större delen af de tempererade zonerna fullt ljus, men i ekvatorialtrakterna råder en mot ekvatorn tilltagande ständig skymning, som dock icke gör dem obeboeliga. I den 2:a sfären är denna skymning över mittelfältet redan betydligt lättare, och i den 3:e kan man knappast tala om skymning, men ekvatorsbältet är skuggat som af en lätt moln-slöja. I alla ovanför liggande sfärer råder överallt fullt ljus, där har man ingen förnimmelse af ovanför -liggande skymmande sfärer.

Himlen är icke därför ständigt klar, det skulle innebära en ledsam enformighet. Den skönhet” som skyarna förläna det jordiska landskapet” synnerligast vid solens nedgång, hafva sfärerna i ännu högre grad att bjuda på, men sådana molnbildningar hafva samma orsak som på jorden.

Ljuskällan för sfärerna är likasom på jorden i första rummet solen, dock få vi icke fatta det så, som skulle solen med samma slags fysiska strålar upplysa såväl den astrala som den fysiska världen. Den sol, man ser från jorden, har nämligen också den sina astrala höljen och dessa utsända ett särskildt slags strålar eller rättare vibrationer, hvilka af det astrala ögat uppfattas som ljus. Den astrala solen synes därför icke obetydligt större än den fysiska. Samma är förhållandet också med det ljus, som utgår från fixstjärnorna.

Med månen förhåller det sig något annorlunda. Den drabant, som strör sitt trollska skimmer över jordens nätter, synes knappast på astralplanet, emedan dess astralkropp är förkrympt inom det fysiska skalet och skymmes af detta och därför icke samma grad kan återspegla solljuset. Detta förhållande hos månen betraktas som ett ålderdomstecken. Men såsom förut är nämnt, finnes det också en enbart astral måne, som en gång varit fysisk. Denna synes icke från jorden, men lyser med sitt reflekterade astrala ljus i våra nätter.

Tidens indelning.

Med ljusproblemet sammanhänger också frågan om tidens indelning på det astrala planet.

Man får så ofta höra det ovederhäftiga talet, att "*i andevärlden existera icke tid och rum*". Jag vill nu icke yttra mig om allt, som kan hänföras under begreppet "andevärlden", ty förvisso gifves det på dess högsta stadier förhållanden" hvarom vi knappast kunna hafva någon föreställning och som alla händelser äro mig obekanta; jag talar endast om de sju astrala sfärer, som omgifva jorden. Och rörande förhållandena på dem kan jag intyga, att lika väl som varje dess innebyggare kan och måste särskilja det rum han själf intager från det han icke intager, alltså måste äga ett begrepp om rum, lika väl finnes för hans begrepps värld ett förflutet, ett närvarande och ett tillkommande, alltså ett begrepp om tid och således även om tidsräkning. Väl att märka att här icke är fråga om den subjektiva uppfattningen af tidens längd, en uppfattning, som redan på det fysiska planet kan vara ganska olika, beroende på om tiden förflyter under sorg och lidanden eller under glädje och njutningar, och som på det astrala planet kan antaga sådana ytterligheter, att den ena människan i sin pinande ångest förlorar all kontroll över tiden och tycker några få år vara en hel evighet, under det en annan i sin rastlösa kärlekstjänst finner ett sekel vara en kort arbetsdag. Här är endast tal om den exakta objektiva tidsmätningen.

Då nu de astrala sfärerna omgifva jorden och följa henne i hennes rörelser såväl kring solen som omkring hennes egen axel, så faller det sig helt naturligt, att vi här indela tiden alldeles som på jorden i år och dagar och att dessa tidsmått hafva samma längd som hos eder. Då vi följa med i jordens dagliga rörelse och få vårt ljus från solen, hafva även vi en omväxling af dag och natt, ehuru våra nätter aldrig äro så långa och så mörka som på jorden. Ja i de högre sfärerna är natten af mycket kort varaktighet och så ljus som en svag skymning eller morgongryning, beroende på det difusa ljus, som i astralvärlden spelar en ännu större roll än på jorden.

Då vidare de astrala sfärens polaraxel sammanfaller med jordaxeln och således har samma lutning med ekliptikan, följer därav att också vi ha en omväxling, motsvarande jordens årstider, ehuru skillnaden mellan sommar och vinter icke är så markerad som på jorden och dessutom aftager ju högre sfären ligger, hvilket ju också är helt naturligt, då de högre sfärerna endast äro smala ekvatorialbälten. En jordemänniska, som vid sin övergång till astralplanet kommer t. ex. till sjätte sfären får därför lätt den föreställningen, att i hennes nya hemland knappast finnes någon växling mellan dag och natt eller mellan olika årstider, utan skildrar allt som "en evig vår", då däremot den, som hamnar i första sfären kan klaga över en ständig skymning utan en stråle sol. Så olika uppgifter rörande förhållandena i andevärlden kunna således båda vara sanna och det af helt naturliga grunder.

Djur Världen på det astrala planet.

Innan jag övergår till skildringen af livet i sfärerna, vill jag namna några ord om djuren här i vår värld.

Måhända mötes jag genast af läsarens misstroga fråga: finnes det också djur i den andra världen? De äro väl icke odödliga som människan? Jo, förvisso äro de så. Den klokhet och slutledningsförlåga, den tillgivenhet och trohet, den rörande modersömhet" som utmärker t. ex. hunden" äro ju så rent själiska egenskaper, att det vore enfaldigt att vilja fränkänna denna vår troga vän en själ. Endast den bornerade själfklokhet, som är ett äkta barn af högmod och dumhet, kan vara så inkonsekvent att för egen del göra anspråk på ett liv efter döden, men vilja döma sin troga hund till förintelse. Har han något hjärta i kroppen, skall han vid sitt inträde i vår värld bliva angenämt överraskad, då kanske hans stumma vän här välkomnar honom med höga glädjesprång. Ett sådant återseende mellan husbonde och hund till ömsesidig glädje är här icke ovanligt. Det är ju också både naturligt och följdriktigt, att den intelligens, som uppenbarar sig hos ett högre djur, måste vara lika så odödlig som den, hvilken utmärker människan.

Men om hunden har en odödlig själ, måste ju även andra djur vara därmed begåvade, vart skulle annars gränsen dragas. Vår tids beprisdade vetenskap har med en viss stolthet framhållit sin upptäckt, att materien är oförstörbar och således evig. Man får också från vetenskapligt håll höra medgivas, att livet har en viss kontinuitet, att även det är i viss mening oförstörbart. Nästa upptäckt - och den ligger icke fjärran -- skall bliva, att allting i naturen *lever* på olika stadier af utveckling och att detta liv är lika så oförstörbart, lika så

evigt, som materien - **samt att källan till detta liv är anden i naturen, Gud, som lever och manifesterar sig i allt sitt verk.** Alla äro vi hans barn, fast på olika åldrar. Växten är en yngre broder till djuret, liksom djuret är en yngre broder till människan och människan en yngre broder till änglarna. Om vi i fåvitskt högmod icke vilja kännas vid vår släktskap med våra yngre bröder, så måste vi också för konsekvensens skull avsäga oss all släktskap med änglarna - så mycket värre för oss.

Men det må nu vara huru det vill med mänskliga teorier och föreställningar, så är det dock ett faktum att vår värld; andevärlden, som ni jordemänniskor litet oegentligt kalla den - äger en rik djurvärld med samma typer som på jorden, dock med den inskränkning att de vilda rovdjuren saknas sfärerna. De ha sin hemvist på annat håll.

Liksom sfärernas innebyggare, astralmänniskan, är den odödliga delen af jordemänniskan, sedan hon avlagt sin förgängliga fysiska klädnad, så äro också astralvärldens djur ingenting annat än den oförgängliga delen af jordens djur, sedan dessa i döden berövats sin fysiska kropp. Astralmänniskan består af ande och själ, hvilken sistnämnda är den astralkropp, hvaruti anden manifesterar sig på det astrala planet. Astraldjuret består af endast själ, det har ännu icke undfått anden. **Därför är astralvärlden djurets himmel, högre kan det icke komma.**

Men även inom djurvärlden finnes en mångfald af utvecklingsgrader, representerade af en oändlig mångfald af olika typer. De lägre djuren, som ännu icke nått den utveckling, att de äga individuell tillvaro, tillhöra här lika som på jorden någon för samma släkte gemensam grupp-själ, som manifesterar sig i en mängd exemplar. De högre djuren däremot äro vart för sig en individ, som efter sin jordiska död fortlever på astralplanet med samma individuella själ.

Livet häruppe är för djuret såväl som för människan en hvilotid, tills den ena såväl som den andra ånyo måste inkarneras på jorden. Särskildt äro husdjuren, som i så många fall fått lida under människors omilda, stundom grymma behandling, här i vår värld, till ersättning för utståndna lidanden, föremål för den ömmaste omvårdnad.

Ofta nog är också ett sådant liv i människans tjänst det sista, som djuret såsom sådant behöver genomgå på jorden. Så fortskrider även djurets utveckling sedan det överskridit individualitetens tröskel genom en serie af jordeliv, tills det står färdigt att mottaga det all dens insegel, som förvandlar djuret till människa. Dessförinnan har det dock att på en annan planet genomgå en särskild utbildning, som jag icke är tillfälle att närmare beskriva. Sålunda rustad undfår det slutligen **anden** och födes för första gången som människa på jorden.

På det utvecklingsstadium, djuren här i astralvärlden befinna sig, ha de ingen annan uppgift än att njuta livet och mottaga goda impulser på samma gång som de glädja människan och bidra att förläna liv och skönhet åt naturen. Djuret på astral planet är människans vän och tjänare, men aldrig hennes slaf än mindre hennes offer. Hon överanstränger icke sina dragare, hon dödar aldrig ett djur för att förtära dess kött. Och djuren förtära icke varandra. Människor som djur äro här vegetarianer. Det astrala djuret kan för övrigt icke dödas efter jordiska begrepp. Liksom astralmänniskan försvinner det här, då det återfödes till jorden, och återkommer hit då det dör på jorden. Här behöva djuren sålunda icke fortplanta sig, det hör jorden till. Däggdjuren föda ej ungar och gifva därför ingen mjölk, fåglarna lägga inga ägg. Men det oaktagat råder här ett rikt djurliv; hav och sjöar vimla af fisk och skogarna af vilt, lundar och parker genljuda af fågelsång, och husdjuren äro människornas goda vänner.

Med skäl kan någon fråga, varför de grymmare rovdjuren äro uteslutna från sfärerna, och vart de taga vägen, då de dö på jorden. De äro uteslutna för att icke med sina vilda och rovgiriga vanor störa friden och vilan i sfärerna, måhända också därför att de icke skulle kunna livnära sig af den växtföda, som här skulle bjudas dem, ty djuret behöver här föda lika som på jorden. De ha en annan tillflyktsort, hvarom jag icke kan lämna närmare besked, en ort, som bättre passar för dem och hvarifrån de ånyo gå ned på jorden, några fortfarande såsom rovdjur, andra, hvilka på detta plan låtit sig tämja, såsom djur af en frommare natur.

Det skulle föra mig för långt att i denna lilla uppsats ingå på frågan varför över huvud taget några djur måste vara vilda och blodtörstiga, andra fromma och oskadliga. Blott så mycket vill jag i detta sammanhang framhålla, att även hos djuren finnas en vilja, även de ställas inför ett val. Ingen tvingas att födas som rovdjur, men de, hvilka från början liksom vänt sig i sådan riktning, dragas oemotståndligt till en grupp-själ, där rövnaturen är förhärskande. De kunna "omvändas" redan som djur, men de kunna också framhärda i rövnaturen och med dessa tendenser gå in i människovärlden, där de kunna utveckla mycken kraft och intelligens, men där de åstadkomma mycket ont, innan de lära att böja sig.

Det gives inte i hela skapelsen något nyckfullt urval från en högre myndighet af några livsfrön åt det goda, andra åt det onda. Även på de lägsta utvecklingsstadierna gives åt vart och en genom hans högre aspekt

en frihet att välja. Och under utvecklingens gång kan en vart liten lifsmonad genom fritt val övergå i den livsform, som bäst passar honom, alltid under kärleksfullt hägn af någon hög ande, som ägnat sig åt detta kall, ty varje djurslag, varje gruppsjäl, har till högste ledare en ängel.

Om människorna besinnade, i hvilket nära förhållande de stå till djuren, och huru de äro medansvariga den stora uppgiften att höja den lägre skapelsen, ja huru de en gång skola stå till rätta för huru de fyllt detta värv, så skulle de med mera ömhet vårda sig om sina stumma vänner.

III

Livet i sfärerna

Om en varelse, som aldrig varit på jorden, skulle anhålla att få en skildring af förhållandena på denna planet och en sådan skulle givas honom först af en eskimå och sedan t. ex. af en högt bildad fransman, så skulle dessa skildringar bliva varandra så olika, att den frågande måhända kände sig föranlåten att undra, vem af dem som hade ljugit, eller om de båda hade farit med osanning.

I samma ställning befinner sig jordemänniskan till astralvärlden. Hon har visserligen varit där, men minnet därav är fullkomligt utplånadt från hennes dagsmedvetande. Hon spörjer och får svar än från ett håll än från ett annat, men uppgifterna synas stå i uppenbar strid med varandra. Hvad skall hon tro? Må hon då komma ihåg, att astralvärlden bjuder på ännu mera omväxlande förhållanden än jorden, och att därför olika skildringar kunna vara sanna, även om de i skenbart väsentliga delar skilja sig från varandra.

En mycket stor svårighet vid skildringen af utomjordiska förhållanden vållar också språket, som ju endast är avpassat för vad jorden tillhör. Även om det är sant, att astralvärlden i en viss mening är så lika den fysiska världen, att knappast något finnes i den senare, som icke bar sin motsvarighet eller rättare sin urbild i den förra, så är det å andra sidan icke mindre sant, att de båda världarna äro varandra så olika, att de strängt taget knappast kunna jämföras. ***Ja, den astrala världen kan icke på jordiskt språk fullt uttömmande skildras, emedan språket saknar uttryck för många förhållanden, som för astralvärlden äro egendomliga.*** Om sålunda mot efterföljande skildringar skulle riktas den anmärkning, att de äro allt för materiella, så är en sådan gensaga till en viss grad berättigad, men - väl att märka - anledningen härtill är att söka i språkets fattigdom. Då astrala förhållanden måste tolkas på ett jordiskt språk - och något annat står ju icke till förfogande - så kan tolkningen i det avseendet icke bliva annat än bristfällig.

Även berättarens subjektiva uppfattning, ja till och med hans temperament spelar en viktig roll i hans skildring. Vi veta huru i jordelivet, sinnesstämningen spelar in i människans uppfattning af de yttre förhållandena; glädje och frid sprida glans över även en gråkall himmel, då däremot sorg och oro fördystra till och med en solvarm dag. ***Detta är ännu högre grad förhållandet på det astrala planet,*** hvars materia är mycket bildbar under andliga impulser. Om det också är en sanning, att naturen här är någonting fullkomligt objektivt, att vår värld har sina berg och skogar, sina sjöar och floder, sina dalar och slätter, så uppfattas den af olika individer högst olika, och det ligger därför en viss sanning i det påstående, som man icke sällan får höra, att människan på astralplanet själv skapar sin miljö. Särskildt är detta förhållandet med de olyckliga, som våndas under känslan af sin skuld och anfäktas af sitt onda samvetes gyckelbilder, hvilka för dem bliva påtagliga realiteter.

Mycket inåtvända, kontemplativa naturer, fördjupa sig ofta så i sig själva, att för dem hela den yttre världen nästan försvinner, och man får därför icke sällan från vår värld höra fällas det yttrandet, att 'andevärlden icke eger någon reel verklighet utan allenast är ett tillstånd, en sinnesbeskaffenhet'. Även en sådan utsago kan ju således innebära en sanning, likaså berättigad som de skildringar jag här vill framlägga.

Jag har velat förutskicka dessa erinringar för att möjligaste mån förebygga den misstro och de missuppfattningar, som så lätt insmyga sig vid studiet af hithörande ämnen.

Helvetessfären.

Vi skola nu, om också helt flyktigt, göra ett besök på de olika sfärer, som omgiva jorden, och studera förhållandena på deras yta, men innan vi börja vår vandring genom dessa världar, måste vi, för att få en hel överblick över de olika livsvillkor, som möta människorna efter döden, först kasta en blick på den luttringens sfär, där mänsklighetens mest vilsegångna stackare till en början förvaras.

Likasom de vildare rovdjuren vid döden avskiljas från andra djur och hänvisas till en annan värld än sfärerna, för att där icke väcka oro, så förflyttas också de grövre brottslingarna till en annan ort, mera lämpad för dem, där de i en eller annan form få möta konsekvenserna af sina brott. Med brottslingar menar jag naturligtvis inte endast de, som förbrutit sig mot mänsklig lag, utan även sådana, som medvetet försyndat sig mot det högre livets lagar; mot kärlek, sanning och rättfärdighet, vare sig de för övrigt i världens ögon fört ett oklanderligt liv eller redan på jorden drabbats af lagens arm. Dessa äro ännu för onda att vistas i sfärerna; de skulle där aldrig komma till någon ånger, de skulle bara verka störande på den lugna utveckling, som där måste bedrivas.

Vart denna ort är belägen kan jag icke här uppgiva, den tillhör emellertid icke de sju jordesfärerna. Dess läge är ju också af underordnad betydelse; det är huru livet där gestaltar sig, som är af intresse att studera.

Det är icke genom en yttre domshandling de olyckliga förpassas till denna Guds luttringsvärld, de döma sig själva, de dragas dit genom sin egen inneboende ondskas, och där få de under kvidan och ångest framsläpa en ohygglig tillvaro, tills de i tipp

riktig ånger kunna böja sina knän. För många kan det gå hastigt nog – några dagar eller månader men andra kunna förhärda sig så, att de i sekler föredraga att vändas framför att böja sig i ödmjukt erkännande af sina fel. Men för vart och en kommer förr eller senare den stund, då han inte längre förmår att motstå den inre rösten, som allt mer och mer högljutt ropar: på *knä!* Då ha samvetskvalen fyllt sin mission, den olycklige smälter i tårar och ropar: Fader förlåt mig, jag är en fattig, syndig människa! Och i samma stund släpper ångesten och en ljus gestalt, den skyddsande, som alltjämt vakat över den vilsegångne, träder fram och leder sin skyddsling över gränsen till en annan och bättre värld. *Intet helvete är evigt.*

*

I den djupaste delen af helvetet härskar ett nästan ogenomträngligt mörker endast stundtals skingrad af varandra korsande blixtrar, som dock icke åtföljes af något rullande tordön. Stillheten är hemsk och tryckande, den brytes endast af de suckar, ångestrop och jammerskri, som skära genom luften. **Eländet är förfärligt, ingen bryr sig om den andra.** Vart och en vill bara ropa ut sin egen vända, men hån och begabbelse är den tröst, de andra skänka honom.

Där finnas brännande heta trakter, där luften är tjock som af svavelrök, marken slipprig af levråd blod och atmosfären förpestad af stinkande gaser; och inte en droppe vatten för de olycklige, som tycka sig förgås af törst. Där finnas sumptrakter, i hvilkas gungfly de eländiga kravla omkring utan något stöd att hålla sig fast uti; de stiga och sjunka, de anstränga sina yttersta krafter men kunna icke komma upp. Där finnas trakter, där kölden är outhärdlig och där de olyckliga, som knappast hafva kläder att skyla sig med tycka sig frysa till is. Där finnas hålor i bergens innandömen, verkliga fångelserum med kala fuktiga klippväggar, där de arma sitta inspärrade icke af lås och bom, utan af sina egna hemiska föreställningar.

Där finnas också borgar och slott, ja hela städer, ett Rom, ett Venedig t. ex., som äro avspeglingar af motsvarande byggnadsverk på jorden, i hvilka under århundraden svåra brott blivit begångna och som nu bebos af dem, som förövat dessa brott. För dem är det en ständig pina och därför en maning till ånger att leva i dessa omgivningar, som alltjämt påminna dem om deras ogärningar. Men huru se de ut dessa forntida palats: rämnade ruiner, där marmortrapporna äro sudlade med svartnad blod, väggarna överdragna med en slemmig stinkande fuktighet och de förfallna gemaken ett tillhåll för vidriga reptilier)*.

)* Den som närmare vill studera förhållandena i helvetessfären anbefalles den synnerligen intressanta till norska språket af B. Torstenson översatta boken "[En Vandrare i Aandevedenerne af Franchezzo](#)". O. B.

Men vad betyda dessa pinande yttre förhållanden, som i själfva verket endast äro avspeglingar, fast nog så verkliga, af det inre tillståndet - vad betyda de mot de själskval de representera? Där få de stackars olyckliga sitta i stillhet med hela sitt förstånd vaket och alla nerver spända och se sitt förlutna liv, ja många

liv långsamt draga förbi i lefvande tavlor. Brott och ogärningar, som de trott aldrig skulle kunna uppdragas, tråda fram och grina mot sin gärningsman och fordra att bliva gottgjorda. Stundom växlar sceneriet och andra tavlor rullas upp, som visa huru livet kunde hafva gestaltat sig, om den olycklige begagnat sina möjligheter och icke dukat under för frestelsen; då växer ångesten, då blir pinan outhärdlig. Ingen af överhet avkunnad dom har störtat honom i detta elände, det är han själv som dömt och dömer sig och det är också han själv, som en gång skall komma att rädda sig genom sann och uppriktig ånger. Hjärtegråt och ingen ting annat är befriaren ur detta pinorum.

Tid efter annan komma ljusa budbärare från högre sfärer för att predika bot och mana till ödmjuk underkastelse, men oftast få de tala för döva öron. Blott den, som lidit sig dödstrött, är mogen att fatta den räddande hand, som för honom ut ur denna kvalens hemvist.

I andra trakter af helvetessfären är mörkret icke så intensivt, men en djup skymning ligger tryckande tung över landskapet. Detta kan närmast liknas vid en öken. Inte ett träd, ej en buske, inte ett grässtrå, bara sand, fin, lättrörlig sand. Inga vägar, inga kommunikationer, man vadar i sand. Hvirvelstormar rasa och riva upp hela berg af sand, bara sand. Det gäller för de olyckliga att söka skydda sig, så att de icke begravas i sandstormen. Helst skulle de vilja försjunka i dådlös dvala, men de hållas vakna af de ansträngningar elementernas raseri ovillkorligen framkalla. Och även om dessa för en stund lämna dem i ro och en dåsighet vill bemäktiga sig den olycklige, så väckes han snart af den inre rösten, han spritter till och alla hemska minnen stå klara för hans medvetande och grina emot honom.

Luften är tung och tryckande, tidtals brännande het, tidtals bitande kall. Här och där påträffar man små eländiga kojor, där människorna bo flera tillsammans som i trånga kaserner, men de ha dock tak över huvudet. Arbetets välsignelse är dem förvägrad, men i mycket primitiva skolor meddelas en tvångsfrfi undervisning. Många, och särskildt de, som komma hit direkt från jorden, föredraga att ej besöka skolan. De förhärda sig och leva ett isolerad liv i pinande dådlöshet.

Hunger och törst, som i de först beskrivna regionerna, äro dess innevänares ständiga plågoris, stillas dessa trakter till någon del genom frukter och livsmedel, som sändas hit från jordesfärena. Men frossaren blir aldrig tillfredsställd. Han kan hallucinera sig till de läckraste rätter och det ädlaste vin, men när han begärligt sträcker ut handen efter fatet eller bågaren, är allt försvunnet. Sagan om Tantalus innebär en förfärlig sanning.

En annan hallucination, som icke är mindre pinande, är den giriges, då han sitter och räknar sitt guld, som alltjämt rinner bort mellan hans fingrar. Han räknar och han gömmer, men sliter sitt hår i förtvivlan över huru allt försvinner.

Ja hvilken roll inbillningen spelar i de olyckliges lidanden kan man knappast föreställa sig. Det finnes ju i deras belägenhet alltid en grund af objektiv verklighet i den karga natur, där dessa stackare ha sin hemvist, men den subjektiva uppfattningen, inmängd som den är af samvetskvalens skräckbilder, är af långt större betydelse. De tycka sig se de offer de pinat, de vänner de bedragit, de underlydande de förtryckt grina och hånle emot sig, och ehuru det endast är gyckelbilder af deras skräckslagna fantasi, så framtråda dessa bilder med en förfärande verklighet. De, som komma hit på genomvandring från ännu hemska trakter, hafva i allmänhet lätt för att underkasta sig de botöfningar eller reningsprocesser, som fordras för att kunna gå vidare, men de, som efter slutad jordevandring hamna här, kunna stanna länge i oböjligt trots.

Förr eller senare slår dock den timme, då de ödmjuk ånger befrias och få flytta till en dragligare ort.

*

Ännu andra trakter i helvetessfären ha att uppvisa höga berg och vidsträckta ödemarker samt en och annan mindre insjö, men inte ett spår af vegetation, marken är överallt stenbunden och hård. För dem, som vadat i sandöknen, är det dock en lisa att gå på hårda stenar och en njutning att få plaska sina fötter i en sjö. Här få de också arbeta, de få själva uppföra sina primitiva bostäder af timmer, som hitföres från 2:a jordsfären, de få lära sig träsnideri och andra enkla handslöjder och i skolorna få de undervisning i de första grunderna af vanliga läroämnen.

Det är en egendomlig men vis anordning af försynen, att de som hamna i helvetessfären och som ofta äro i intellektuellt hänseende högt utvecklade individer, behålla denna sin intelligens, så länge de ännu i trots vända sig bort från Gud, men när de ångrat och skola anträda den mödosamma botgöringens väg uppåt genom högre riken och sfärer, blir denna intelligens dem fråntagen, de bliva som stora okunniga barn. Detta icke så att förstå, som skulle deras en gång förvärvade intelligens kunna för alltid berövas dem, men den undanhålles dem eller fördunklas och de få steg för steg återförvärva den i mån som de gå framåt.

Fullständigt få de den icke tillbaka, förr än de nått upp till den sfär, hvarifrån de gingo ned till sitt senaste förspillda jordeliv. De äro stundom fullt medvetna om detta förhållande och kunna ofta i otålighet

pocka på att återfå sin förlorade kulturståndpunkt. Det hjälper dock icke, de måste själva likasom förtjäna den tillbaka. Detta går också i allmänhet mycket fortare än för den okultiverade människa, som för första gången vandrar denna utvecklingens väg. Minnena vakna och hon lär snabbt, men aldrig fortare än att den moraliska utvecklingen håller jämna steg med den intellektuella. Detta är en lika kärleksfull som vis anordning, ty den underlättar i hög grad utvecklingen på det astrala planet. Skulle en högt utvecklade intelligens behöva släpas med genom alla de råa och primitiva livsvillkor, anden på denna botgöringsväg har att passera, så skulle den bara öka lidandet och försvåra arbetet.

Nu är att märka, att ingenting i hela universum är så likformigt utstakat, att icke undantag finnas. Snarare kunde man säga, att, som icke två individer äro varandra identiskt lika, så gives det icke heller två livsöden, som genomlöpa alldeles samma faser. Det är svårt att ställa upp ett generellt schema för den mänskliga evolutionen, snarare äro vi alla undantag.

Sålunda behöva icke alla krypa denna mödosamma luttringens väg steg för steg, Vissa högt utvecklade, starka andar, som fallit djupt, kunna också genom ett intensivt lidande och efter svåra prov i stora språng återtaga den höjd, de en gång uppnått. Misslyckas de i ett sådant prov, falla de naturligtvis tillbaka och måste sedan krypande närma sig vad de icke kunnat nå med språng. Sådana fall äro dock sällsynta.

Det är dock inte ensamt inom astralvärlden en sådan botgöringsgång är förlagd; i regeln måste den fallne också genom upprepade jordeliv sona vad han brutit och rentvå sin karaktär.

*

Sedan vi nu kastat en blick i den luttringens värld, som med rätta kallas helvetet, övergår jag till en skildring af de sju sfärer, som omgiva jorden.

Vi börja då vår vandring på den närmast jorden belägna

Första sfären.

Här möta vi en karg och hård natur. Över polartrakterna utbreda sig ofantliga vidder af is, snöbetäckta fjäll och tillfrusna hav. I den tempererade zonen karakteriseras landskapet af kala bergskedjor, ofruktbara dalsträckor och stora ljunghedar. Någon vegetation kan man knappast tala om, här och där växa några förkrympta, bladlösa träd och krypande slingerväxter, som bilda nästan ogenomträngliga snår, endast gräs förekommer mera allmänt. En och annan bäck silar sig fram mellan stenarna och mynnar ut i en sjö eller ett träsk. Hela landskapet verkar i hög grad sterilt och ödsligt. Närmare ekvatorn tilltar den permanenta skymning, som förorsakas af de överliggande sfäerna. Här blir landet mera flackt och öde; stora sten- och sandöknar omväxla med sumptrakter och moras. Årstiderna, särskildt i den tempererade zonen, skifta mellan heta somrar och stränga vintrar.

Man kunde tro, att denna ogästvänliga natur icke skulle lämpa sig till uppehållsort för mänskliga varelser. Och dock hyser denna sfär en ganska talrik befolkning, större än någon af de överliggande, enär en stor del af dem, som dö på jorden, icke komma högre än till denna sfär. Hit samlas nämligen först och främst flertalet af s. k. vilda folkslag. De kunna vara godmodiga och oförargliga, men äro råa och outvecklade. Här träffar man eskimåer, lappar, hottentotter, negrer och kaffrer, som var för sig uppsöka de trakter, hvilka i klimatiskt hänseende lämpa sig för deras vanor och levnadssätt. Dessa höra till 1:a sfärens bättre element. Men så komma hit massor af människor från de civiliserade folken, icke de grova förbrytarna, men de moraliskt lägsta lagren af alla nationer, sådana som, råa och andligt sovande, fört ett uteslutande materiellt liv, utan tanke på att de äro odödliga varelser, och till sist själva dräggen, de som sölat sig i andlig smuts, därför att de ej förstått bättre, därför att de varit otillgängliga för allt högre inflytande. **Slutligen rekryteras 1:a sfären även af de individer, som komma från helvetessfären och måste passera denna sfär på sin vandring uppåt till sitt rätta hem.** Om de förhålla sig väl, blir deras vistelse här mycket kort. De finnas, hvilka så att säga bara göra en promenad genom denna sfär på väg till den nästa.

De olika nationerna sammansluta sig här som på jorden i skilda riken, vart och ett med sin huvudstad och sin styresman. Denne får dock icke väljas bland landets befolkning. Han utses af ett Råd af högre andar på viss kortare tid bland mera framstående personligheter inom någon högre sfär, vanligen den 3:e. Ett sådant uppdrag är ett svårt prov, och de, som utföra det väl, förvärva sig därigenom rätt att flytta över till närmast högre sfär.

För att leda så okultiverade folkmassor är det nödvändigt att styrelsesättet är despotiskt, men då härskaren är en god människa, som icke usurperat sin maktställning, utan valts af ännu högre ledare, inför hvilka han står till ansvar för sin förvaltning, missbrukar han icke sin myndighet och vakar även över, att hans tjänare icke göra det. Men å andra sidan har han också medel i sin hand att göra sin vilja gällande.

Den bästa uppfostringsmetoden för individer på denna låga ståndpunkt är ett strängt och ihärdigt arbete. De sysselsätts under vaksamma ledares uppsikt dels med gruvsdrift och stenhuggning, dels med timmerarbete, husbyggnad, skeppsbyggeri och tillverkning af enklare husgeråd, vartill virket importeras från 2:a sfären, dels med fabriksarbete af många olika slag. I städerna finnas nämligen stora fabriker, särskildt för tillverkning af ylleyger och filter. Arbetarna bo i kaserner och baracker och få sin föda i stora gemensamhetskök. Denna beredes af sädeslag, kålrötter, bananer m. m., som dagligen importeras från 3:e och 4:e sfärerna.

De, som på jorden tillhört lantbefolkningen, föredraga att bo i små landhus, som de själva uppföra, ytterst primitiva och obekväma, men dock en egen härd. Här framleva de ungefär samma liv som på jorden, de hålla sig husdjur, af hvilka de dock icke hafva någon avkastning, de gräva och hacka i den hårda jorden, men få just ingenting att växa, de sysselsätta sig med varjehanda hemslöjder och erhålla i utbyte mot sitt arbete de födoämnen och de klädesstoff de behöva. Det är ett hårdt och glädjefattigt liv de föra, men de få dock arbeta och det är en stor hjälp i deras belägenhet.

Första sfären är icke någon pino-ort på samma sätt som helvetena, men den är en hård skola, hvilken den råa och outvecklade anden genomgår en första slipningsprocess i syfte att befrias från sina grövsta fel och vanföreställningar och sålunda bereda möjlighet att stiga vidare till närmast högre sfär eller att med bättre förutsättningar gå ned till ett nytt jordeliv.

Men alla vilja icke betjäna sig af de utvecklingsmöjligheter som erbjudas, och ingen tvingas. Många gå som eremiter ut i ödemarken och leva där ett fullkomligt isolerat liv, ruvande över sina mer eller mindre dystra minnen. Andra föra ett kringflackande liv, drivna af en oro, som aldrig vill släppa. Andra åter, som varit hårda och känslolösa för andras lidanden och fört ett själviskt liv, uppsöka gärna polartrakterna. Här möta de i den natur, som omger dem, den kyla, deras egen hårdhet framkallat. Några uppföra åt sig stora ispalats, där de i dådlös stillhet förnöta tiden med att ömka sig över världens uselhet och beundra sin egen storhet och förträfflighet. Andra nöja sig med att urholka grottor i isen eller uppsöka skrevor i bergväggarna, där de likgiltigt slöhet framsläpa en dyster tillvaro. De hafva intet umgänge med varandra, de se inga andra mänskliga varelser än de missionärer, som tid efter annan komma för att försöka uppmjuka deras hårda sinnen och förmå dem till att arbeta. Alla dessa sysslolösa och apatiska eremiter, som i grunden äro själviska naturer, stanna vanligen mycket länge i 1:a sfären, emedan de äro de mest otillgängliga för högre inflytande. Om de mot bättre vetande mer och mer förhärda sig, har detta till följd, att de dragas ned till helvetessfären, hvilket för dem bara är en lycka, emedan de i den smältugnen lättare uppmjukas och förr komma till en uppgörelse med sig själva.

För den nyss från jordelivet befriade, är det icke så lätt att genast finna sig till rätta i den nya värld, dit han så oväntat blivit förflyttad. Särskildt är detta förhållandet med dem, som dött en bråd död genom någon olyckshändelse eller naturrevolution, eller som stupat i krig eller fallit för egen hand.

De äro till en början ytterst förvirrade och förstå inte alls sin belägenhet. De tro sig vanligen ännu leva kvar på jorden och bliva icke sällan vilda och oregerliga, då man vill föra bort dem från deras gamla omgivning. I synnerhet äro självmördarne djupt beklagansvärda, de ha ofta en pinande föreställning af, att de om och om igen utföra sin mordgärning, och få således på nytt genomgå dödens fasor. Men på samma gång kan deras minne af allt annat till en början vara så omtöcknat, att de icke hafva något begrepp om vart de befinna sig eller hvilka de äro. Stundtals gripas de af en yrsel, som ehuru pinsam dock verkar bedövande, men snart återkommer medvetandet och med detta även namnlösa lidanden både kroppsliga och andliga.

För att hjälpa alla dessa olyckliga finnas i de lägre sfärerna; ambulanser, sjukhus och hospital, som förestås af kärleksfulla läkare och barmhärtighets-systrar från högre sfärer, hvilka försaka det härliga livet i egen sfär, för att i dessa obehagliga omgivning ägna de ömmaste omsorger åt sina lidande medmänniskor. De olyckliga vårdas här så länge, tills de blivit lugna och medvetna om sin belägenhet, då de föras till den ort, där de genom sitt senaste jordeliv beredd sig en plats.

I 1:a sfären är också sörjt för en i förhållande till innebyggarnas utveckling god undervisning, som besörjes af lärare från någon högre sfär. Det finnes stora skolor, motsvarande folkskolornas lägsta klasser och i städerna finnas även offentliga bibliotek, där var och en till belöning för sitt arbete själv kan få välja sig böcker, som bliva hans egendom.

För den idoge, som delar sin tid mellan arbete och studier finnes det naturligtvis icke mycken tid övrig till att se sig om på andra håll. I regeln är var och en bunden vid sin plats, och några bekväma kommunikationer inom sfären finnes dessutom icke. Men i stället går genom hela denna sfär en sugande längtan ned till jorden. Där var dock många hänseenden bättre än här. De stackare, som vistas i denna låga sfär, äro också så jordbundna, så grovt materiella, att deras enda lust är att få besöka jorden, blanda sig med människorna, deltaga i deras lägsta nöjen, njuta af deras utsvävningar och egga dem till nya orgier, ja förleda dem till verkliga brott. Då valfrihet är den gudomliga styrelsens grundprincip, hindras i regeln ingen att göra vad honom lyster, han har rätt att pröva allt, men får själv bära följderna och ansvaret för sina handlingar. Därav kommer sig att 1:a sfärens innebyggare i stor utsträckning begagna sig af rättigheten att gå ned till jorden, oftast både sig själva och människorna till icke ringa skada.

Man kan då fråga sig: huru kan en kärleksfull försyn tillstådja, att dessa lågt stående andar få besöka jorden och förleda människorna till dårskaper och brott utan att dessa ens hafva en aning om, att de äro påverkade af osynliga frestare? Äro icke människorna då utan skuld?

Först måste vi ihågkomma, att ingen kan förledas, som icke vill förledas, eller med andra ord, som icke i sitt väsen, om än så dolt, har en åtrå, en lust till det onda i en eller annan form. Den t. ex. som är fullkomligt höjd över dryckenskapens lockelser, är också fullkomligt skyddad för de onda inflytelser, som i den riktningen kunna nå honom från en osynlig värld, de studsas tillbaka från det pansar af renhet, han i det avseendet förvärvat. De åter, hvilka ännu kunna ligga under för en sådan frestelse, bliva heller icke den onda böjelsen kvitt, förr än de lärt sig motstå frestelsen, under hvilken omständighet den än må nalkas, således också om den kommer från en osynlig tillskyndare. Ingen varaktig utveckling vinnes genom en hermetisk avstängning från det ondas inflytelser; så länge det i människans väsen finnes en brodd till det onda, är hon icke säker för ett fall, frestelsen kan komma över henne som en tjuv om natten, när hon minst är beredd till motstånd. Och - märk väl - hon är alltid ansvarig för sina gärningar, frestelsen må smyga sig på henne från hvilket håll som helst; i sitt samvete har hon en säker ledstjärna, som hon icke kan jäva.

Det är då förklarligt, huru det kan vara till den människans sanna bästa, att denna brådd får skjuta upp så mycket, att hon själv får ett tag i den och kan rycka upp den med roten. Och därmed är det också klart, huru dessa hemliga frestelser från osynliga väsen kunna vara ett medel i försynens hand att främja det goda. Mefistofeles presenterar sig själv för Faust som

*”en del utaf den kraft, hvars lott
är alltid vilja ondt och alltid verka godt”.*

Andra sfären.

Denna sfär skiljer sig icke mycket från den första; dock äro förhållandena i flera avseenden gynnsammare. Naturen är även här hård och karg, men det finnes dock på flera ställen en möjlighet att odla jorden, om den också endast sparsamt lönar denna möda. Däremot finnas här stora skogar af gran och furu samt i mindre mängd också af björk och ek samt bok, lind och ceder. Fruktträd förekomma däremot knappast.

Lantbefolkningens förnämsta sysselsättning är skogsavverkning och träförädling. Virke och bearbetade trävaror exporteras i stor mängd både till högre och lägre sfärer. Något jordbruk kan man däremot knappast tala om. Även arbetas mycket med metallers nedsmältning ur de malmer, som brytas i 1:a sfären och efter en förberedande procedur därifrån importeras. Metaller såsom råvara exporteras härifrån till högre sfärer för vidare bearbetning, men innan en sådan förflyttning till en högre sfär eger rum, måste metallen genom upphettning befrias från det slagg, som tillhör den lägre sfären och givas en finare eller tunnare täthetsgrad, som motsvarar tätheten

den sfär, dit den skall förflyttas. Det är således icke endast astralmänniskan, som måste förfinas för att kunna stiga högre, detta gäller även naturens alster.

I städerna finnas liksom i 1:a sfären stora fabriker, men arbetet är icke så hårt som där, man har större frihet och känner mera tillfredsställelse af arbetet. Den, som genomgått den 1:a sfärens hårda skola, finner med glädje, när han kommer hit, att han gått ett steg framåt. Men arbeta måste alla, det är vad de bäst behöva, och det komma de här till insikt om. Ingen tvingas, men då de inse arbetets välsignelse bliva de också arbetsvilliga. De, som på jorden varit lättingar och dagdrivare, men plågat sina underlydande med ett strängt arbete, få här själva lära sig arbeta. De, som i överksamhet framläpat en gagnlös tillvaro, bliva här genom det arbete, de icke kunna undandraga sig, uppryckta till energi och dådkraft.

Fritiden användes till undervisning, läsning och lekar. Såsom förströelse och sport idkas även jakt, särskildt af indianer; dem ser man ofta till häst med ett koppel af hundar jaga antiloper, rådjur och hjortar. Väl att märka, att de verken kunna döda eller ens såra ett villebråd. Jakten är en lek, som lika mycket roar det jagade villebrådet som jägare och hundar. Talet om indianernas sälla jaktmarker har här sin reala motsvarighet.

Styrelsesättet är även här despotiskt. Sfärens egna invånare ha icke rösträtt, men de olika nationernas styresmän väljas liksom i 1:a sfären af ett Råd i någon högre sfär och utrustas med stor makt och myndighet. Endast viktigare frågor hänskjutas till Rådet. Nationerna ligga icke i frejd med varandra; fredligt och stilla arbeta de på fullföljandet af det program, som blivit dem förelagt och som alltid är lämpat efter innebyggarnas anlag och utvecklingsmöjligheter.

I 1:a sfären finnes knappast någon religiös kult. De raa och okultiverade eller andligt ointresserade individer, som där vistas, ha ej behov af kyrklig sammanslutning, men i 2:a sfären finnes ett vaket kyrkligt om också icke alltid religiöst intresse. De olika bekännare sluta sig tillsammans i skilda kyrkosamfund, katoliker, protestanter, reformerta, baptister, metodister osv., hvilka strängt hålla på sin egen ortodoxa lära och underkänna alla andras. De ligga i ständiga ordfejder med varandra och disputerar vådeligen om sina dogmer. Hit komma nämligen de, hvilka på jorden varit religiöst fanatiska och ofördragsamma, och här dundra de fortfarande på med sin fördömelse af allt, som inte överensstämmer med deras egen skarpt formulerade lärobyggnad.

Katolikerna ha ett visst övertag, de draga med fanor och krucifix i procession genom gatorna för att göra proselyter. De ha sin påve, stundom ha de två, som ömsesidigt exkommunisera varandra. Kloster finnas också, men det är i allmänhet illa beställt med heligheten inom deras murar. På den låga kulturståndpunkt, hvarpå sfärens innebyggare befinna sig, ha de icke förmåga att uppföra stora götiska katedraler, de måste nöja sig med oansenliga församlingshus af trä, dem de smycka med tarvliga madonnabilder, krucifix, flaggor och pappersblommor.

I de protestantiska städerna samla sig de olika sekterna i skilda stadsdelar och strida om nådaval, ställföreträdande rättfärdighet, barndop och vuxen-dop, ”det är” och ”det betyder”.

Att vara lärare för dessa fanatici är något af det mest tröstlösa arbete, som sfärerna ha att bjuda på, ty inga äro så blinda som de, hvilka icke *vilja* se. Men så fort någon är färdig att släppa sin inbitna ofördragsamhet, är han också i det avseendet färdig med denna, den religiösa intoleransens sfär och får flytta till en högre.

På det astrala planet gäller en uteslutande på etiska grunder fotad rangskala, som icke har motsvarighet på jorden. Icke allenast de särskilda sfärerna äro lika många steg i denna skala, så att man i regeln verken får eller kan beträda en sfär, som ligger högre än den man genom graden af sin utveckling tillhör, utan även inom varje sfär finnas avdelningar eller klasser, som leva sida vid sida med varandra, men hafva olika förmåner och lefnadsvillkor, alldeles som en stad på jorden har sina fattigkvarter, sina fabriksdistrikt och sina förmögnare stadsdelar. Men då det på jorden allenast är penningen, som avgör vart man kan bo och hur man kan leva, så är det i sfärerna den etiska utvecklingen, som i detta afseende är bestämmande. Det rättvisa häruti inses af vart och en, och alla foga sig därefter. Något sådant som de fattigas avund och klasshat gent emot de bättre lottade förekommer icke här; vart och en vet att han genom lydnad, flit och godhet gör sig berättigad att inträda i de bättre villkor, som en högre klass eller en högre sfär har att erbjuda, och en sådan befördran vinnes genast, så snart man därav gjort sig förtjänt. Ledarna, som just därför måste vara högt utvecklade, vaka med ömhet och kärlek över sina myndlingar och tillse att rättvisa vederfares alla.

Om någon anhåller, att få flytta högre, innan han därtill kallas, blir detta stundom beviljat, men utgör ett prof. Misslyckas han däri, får han gå tillbaka igen, möjligen då till en lägre, hvarifrån han utgick.

Tredje sfären.

Här antar naturen en vänligare prägel. Stora bördiga slätter omväxla med vackra skogsparker och blånande berg. Floder och sjöar förläna landskapet ett livligt utseende. Klimatet är behagligt, luften frisk och ren.

Lantbefolkningen bor i små trevliga stugor, vanligen med en liten trädgårdstappa omkring. Här ser man således en början till egna hem med verklig hemtrevnad, som är en så viktig faktor för den individuella utvecklingen. Husen såväl som möbler och husgeråd, bära prägeln af en gryende konst, de äro icke så klumpiga som i 1:a och 2:a sfären.

Städer förekomma ganska talrikt, men de äro små och oansenliga med breda, raka gator. Där bo de styrande och där finnas skolor och bibliotek, ja även konsertsalar och teatrar, alla dock af ganska primitiv art.

Denna sfär kan betecknas som astralvärldens kornbod. De flesta af dess innebyggare äro jordbrukare. Här odlas nästan alla de sädeslag, som förekomma på jorden, ävensom flera slags rotfrukter, hvilket allt till största delen exporteras till lägre sfärer. Jordbruksarbetet bedrives huvudsakligast med ångmaskiner, emedan man anser hästen för god att utföra ett så tungt arbete. Även odlas grönsaker och en del enklare fruktsorter. En egendomlig art är den s. k. bägerfrukten, som har formen af en kanna med lock. Då frukten är mogen, öppnar sig locket och bägaren innehåller en välsmakande vätska” som liknar mjölk. En annan frukt liknar granatäpplen, men smaka som kokta ägg - en god ersättning för att korna icke mjölka och hönsen icke värpa.

Befolkningen i denna sfär rekryteras mest från den bättre delen af jordens lantbefolkning, som sina hemtrakter varit jordbrukare. De äro rättskaffens, godmodiga och vänliga människor, men stå för övrigt icke särdeles högt i kulturellt hänseende. Till en början, medan de tillhöra den lägsta klassen, äro de ofta betungade af en viss dåsighet och kunna länge som på jorden gå sin sömniga gång mellan stugan och stallet, men när de vakna och förflyttas till en högre klass, bli de flitigare, livligare och få mera intellektuella intressen, de börja förstå, att de ha en ande, som fordrar näring för sin växt.

Då jorden är lättkött och mycket fruktbar, är arbetet icke tungt, och mycken tid blir därför övrig för odlande af gryende andliga förmögenheter. Skolarbetet, som skötes af lärare från någon högre sfär, försummas icke, och ändå blir det alltid någon tid över till förströelse. Man får ofta om kvällarna se lantmännen med sina hustrur, klädda i sina nationaldräkter, komma in till närmaste stad för att höra ett föredrag eller en konsert eller för att besöka teatern.

Goda skådespel anses i sfärerna för ett mycket viktigt uppfostringsmedel och därför förekomma teatrar redan i 3:e sfären. Det är kringresande sällskap, som här gifva enklare folkpjäser, alltid af god tendens och fria från banala och obscena scener.

I denna sfär ega innevånarna en inskränkt rösträtt, de välja inom sig lägre styresmän. De högre regenterna väljas, likasom i 1:a och 2:dra sfären af Rådet i någon högre sfär. De utöva sin makt med patriarkalisk myndighet.

*

Det kan ju låta underligt, att astralvärldens innevånare, ”andarna”, som ni kalla dem, hafva samma behov, föra samma liv och hafva samma sysselsättningar som på jorden, att de bryta berg och fälla skog, timra sig bostäder och bygga fartyg, plöja, så och skörda, med ett ord att de få slita och släpa för att skaffa sig hem och föda alldeles som på jorden. Kan sådant vara möjligt? frågen I. Behöva andarna föda, kläder, hus och hem precis. som då de gingo i kött och blod på jorden - vad är då skillnaden?

Ja, skillnaden är på astralplanet lägsta trappsteg heller icke stor. De utvecklade eller i etiskt afseende efterblivna individer, som där ha sitt hemvist, äro i själva verket så jordbundna och deras af grov astral materia byggda kroppar - märk väl att även de hafva kött och blod - ha därför så rent fysiska behov af både föda och sömn, att deras liv i väsentlig grad liknar livet på jorden. Deras etiska utveckling befordras också bäst af ett ihärdigt men ingalunda trålbundet arbete, som framtingas af dessa behov. Och dock är det även i de lägre sfärerna en stor skillnad mellan förhållandena där och på jorden, en skillnad som icke kan beskrivas, emedan - som ovan nämmts - **språket saknar uttryck för de säregna förhållanden, som göra livet på astralplanet så lätt och behagligt.**

Hvad nu särskildt beträffar behovet af föda, så förefinnes den stora skillnaden, att detta behov på jorden, är oavvisligt. Här däremot kan man ju icke svälta ihjäl; **den astrala kroppen har en omedveten förmåga att ur atmosfären suga till sig den lilla näring, den verkliga behöver.** Därför kunna också de olyckliga, som leva på vrängsidan af sig själva i apatiskt ruvande på sina hatfulla och hämndgiriga tankar, under tider

af en oerhörd utsträckning fortleva utan att förtära verken mat eller dryck. Hungern kan slita i deras inälvor och törsten bränna deras tunga, men de förgås icke, det bara ökar deras pina. Men, när den olycklige slutligen vänder sig om i ånger och börjar ett nytt liv med en nyttig verksamhet, då är intagandet af föda en välbehöfvlig rekreation efter arbetet, mat och dryck ett njutningsmedel, som förlänar kraft till nya ansträngningar. Födan är dock aldrig af grov beskaffenhet, den är uteslutande vegetarisk, och ju högre människan stiger på astralplanets sjugradiga skala, desto lättare blir den, desto mera blir hon oberoende af både föda och sömn.

Fjärde sfären.

Här ler emot oss en fager natur, här är "sommarlandet", där den trötte vandraren får vila ut efter jordelivets mödor och besvär, sorger och missräkningar. Att hamna i 4:e sfären är som att komma till en rekreationsort efter ett ansträngande arbete eller en överstående sjukdom. Dock får man inte heller här hängiva sig åt en förslöande sysslolöshet, men arbetet är lättare, omväxlingen rikare, skolarbetet intressantare och framför allt är hemlivet behagligare. De, som hålla af varandra, slå sig tillsammans och bilda familj. De kunna ha mycket olika sysselsättningar i det allmännas tjänst, men fritiden och särskildt aftnarna tillbringa de tillsammans i hemmet eller på någon konsert, föreläsning e. d.

Denna sammanslutning i familjer grundar sig uteslutande på sympati och kärlek. Makar, som på jorden levat i ett lyckligt äktenskap, återförenas här och fortsätta ett angenämt och förädlade samliv. Är den ena af dem längre hunnen i utveckling och därigenom berättigad att komma till en högre sfär, stannar han eller hon gärna i den lägre, för att få vara tillsammans med sin älskade, tills denna också är färdig att flytta högre. De, som på jorden älskat varandra men blivit nekade glädjen att leva förenade, uppsöka varandra här och ingå den förbindelse, de längtat efter, icke ett äktenskap i jordisk mening med rättsliga yttre band, utan en af högre andar välsignad förening utan tvång å någondera sidan. Även nya ömhetsband knyts mellan andar, som först i denna värld lärt känna varandra, band som, om de äro starka nog, draga kontrahenterna till varandra under deras nästföljande jordeliv. Här mötas vänner, hvilka följts åt i utvecklingen, ja, också sådana, som kanske inte sett varandra på tusen år, men hvilka dock, om sympatien varit äkta, känna igen varandra och äro glada att återknyta vänskapsbandet. Familjen består sålunda vanligen, förutom af de två, som älska varandra - man och hustru - även af en eller flera närstående vänner, ofta de som i något jordeliv varit barn till båda eller någondera, och som även här intaga platsen som en vuxen son eller dotter i familjen. Barn i jordisk mening givas naturligtvis icke, då fysisk fortplantning liksom inom djurriket icke behövs och därför icke finnes.

Varje familj bor rymligt och bekvämt i sin egen villa, som i alla avseenden mycket påminner om förhållandena på jorden. Vanligen innehåller nedre våningen en öppen loggia, ett större samlingsrum, tillika matsal, ett kabinett och ett bibliotek, hvilket sistnämnda tillika utgör familjens högtids- och andaktsrum, dit man drar sig tillbaka för studier och meditation. I övre våningen ligga sovrummen med sina balkonger. Taket är vanligen platt, och uppe på denna altan vistas man gärna en stund efter solnedgången. Till varje villa hör i allmänhet en trädgård, som förser huset med den frukt, som utgör innebyggarnas förnämsta näringsmedel, och som ofta plockas direkt från träden och sättes fram till varje måltid tillika med något vin, som icke rusar. Blomsterodlingen står mycket högt, och ofta ser man loggior och verandor omspunna med de vackraste klängrosor. I allmänhet betjänar man sig själv, men några hålla sig med tjänare, vanligen frivilliga från 3:e sfären, hvilka därigenom påskynda sin utveckling. Deras sysslor äro mycket lätta, och de hållas för övrigt som medlemmar af familjen.

Villatomterna ligga vanligen tätt intill varandra och bilda stora samhällen eller villastäder med breda gator, gräsbevuxna gångbanor och en elektrisk spårvagn i mitten. Varje stad har sitt bibliotek, sina konsert- och föreläsningssalar, sina teatrar och kyrkor, alla i regeln uppförda af trä. Den religiösa kulten har här antagit renare former. Visserligen finnas också i denna sfär olika trosbekännelser och olika kyrkosamfund, men de ligga icke i strid med varandra, de trivas i god tolerans vid varandras sida.

Även de olika nationerna, som i afseende på folkkaraktär och temperament äro lika så utpräglade som på jorden, leva här på fredlig fot med varandra. Några stående arméer behövas icke, endast ordningsmän

och väktare, hvilka övervaka att ingen överskrider sin rätt eller tillfogar en annan någon orätt.

Svårare överträdelser i detta afseende medföra alltid en nedflyttning till en lägre sfär; därför är det så lätt att upprätthålla ordning i sfärerna.

I 4:e sfären visar sig även, som ovan är nämnt, en första tendens till sammanslutning de olika nationerna emellan i det gemensamhetspråk, som här i någon mån börjar användas.

En egenhet för 4:e sfären är, att hit komma regeln de, som på jorden dött i späda ålder. Därför finnas här så många barnkrubbor, barnhem och barn-trädgårdar, **där den ömmaste omvårdnad ägnas dessa de tidigt borttryckta, hvilka till en början även på astralplanet äro barn.** Det förhåller sig nämligen så, att när människan dör där nere på jorden, **så inträder hon i vår värld iklädd den astralkropp, hon burit inom sin fysiska kropp, och som till en början alltid bär prägeln af eller utgör en trogen avbild af den kroppshyddan hon avlagt.** Dör hon som ett litet barn, är hon därför också här i vår (astrala) värld till en början ett litet barn, som behöver vårdas och hägnas. Hon kan vara en gammal ande, som genomgått en lång serie af jordeliv, men så länge hennes organ äro outvecklade, verka de hämmande, så att anden icke kan göra sina förmögenheter gällande - alldeles som förhållandet är på jorden.

Men den astrala kroppen är mycket bildbarare än den fysiska, **därför växer barnet här i allmänhet mycket hastigare än på jorden.**

Mycket beror dock på den utvecklingsgrad anden uppnått. En hög ande, hvilken dör som barn, genomgår här ytterst snabbt sin återstående barndom; *astralkroppen formar sig lätt och lydigt under den starka vilja, som är en utvecklad andes särmerke.* En outvecklad ande däremot kan här få genomgå en lång barndom, i den astralkroppen endast långsamt tillväxer och utvecklas. Den kärleksfulla vård, han här får, är alltid ett värdefullt inlägg i hans danning till en god och fridsam människa.

När individen är vuxen och kan lämna sitt barndomshem, drages han af sina böjelser och begär till den sfär, där han passar, till det hem han har beredd sig. En god och hög ande kan på en gång taga språnget över flera sfärer till en högre värld, en förbrytarenatur drages nedåt till den lägre sfär, där han känner sig hemma. Det gemensamma behovet under uppväxten af en öm och kärleksfull omvårdnad har för en tid fört dem tillsammans i en sfär, som erbjuder härför gynnsamma villkor, och den tid, de här få tillbringa sida vid sida, är af stor betydelse för den lägre stående andens etiska utveckling - alldeles som förhållandet är i skolorna på jorden.

Många äro också de, hvilka här ägna sig åt vården af dessa barn, vanligen är det kvinnor, hvilka på jorden längtat efter, men aldrig fått smaka moderskapets lycka, eller mödrar hvilka tidigt blivit berövade sina barn. Här få de tillfälle att gifva luft åt den modersömhet, de under sitt jordeliv måst bära som en skrinlagd skatt.

Men här som överallt utövas en sträng kontroll. Ingen, som inte är ren, saktmodig och god, får vårda ett barn, och den, som visar sig ovärdig ett sådant uppdrag, blir genast skild därifrån. Ett barn anses viss mån heligt och behandlas därför af alla med den största ömhet. Det är en glädje att se, huru muntert småttingarna leka i sina trädgårdar och parker. Ofta taga lärarinnorna dem med sig ned till jorden för att låta dem vara med på de utflykter i det gröna, som skolbarnen där nere få göra, då årstid och väderlek äro gynnsamma. Ett välartat barn kan också som belöning på ett kort besök få följa med sin lärarinna till en högre sfär, där denna har sitt hem.

Om barn, när de dö, komma till 4:e sfären, gör man sig gärna den frågan: vad är det, som bestämmer vart en vuxen människa efter döden skall hamna? Det är i det föregående antytt, att det allenast är den etiska utvecklingen, som i detta afseende är af avgörande betydelse, men detta tarvar ett tillägg. Vart och en kommer i regeln först tillbaka till den sfär, hvarifrån hon gick ned. Där får hon till en början granska sitt senaste jordeliv och uppsätta en berättelse eller ett protokoll över sina handlingar och deras motiv. Först sedan detta är gjort, får hon intaga den plats, hon genom sitt jordeliv beredd sig. Det kan då hända, att hon får flytta till en högre sfär eller stanna där hon är **eller i sällsynta fall gå ned i en lägre.** Under sin frihets tid kan hon i varje fall gå framåt i utveckling och stiga högre, till dess hon liksom upparbetat det förråd af erfarenheter från sina jordeliv, som hon för en sådan utveckling behövt.

Sedan gripes hon på nytt af jordelängtan, ty hon inser, att det är i jordens skola hon har att hämta den ytterligare näring hon behöver, det är där hon måste genomgå en ny reningsprocess för att kunna stiga högre. Och så födes hon å ny som ett litet barn på jorden.

Femte sfären.

Naturen är i denna sfär mycket omväxlande och obeskrivligt vacker. Inom det jämförelsevis smala bälte den bildar på ömse sidor om ekvatorn, härskar en tropisk vegetation i yppiga former och färger. Men det finnes också högländer af en vild skönhet och storslagna alptrakter med snöklädda toppar och brusande vattenfall. Klimatet är mildt och angenämt, ingen besvärande hetta i låglandet, ingen obehaglig köld i alpregionerna. En kortvarig vinter isbelägger sjöarna och breder sitt snötäcke över marken, men detta bidrager bara att förhöja naturens skönhet.

Denna sfär kan betecknas som ett de sköna konsternas eden. Hit komma, då de därtill äro etiskt berättigade, de konstnärligt begåvade, som hafva ett öppet öga för naturen. De taga fram sina skissböcker och spänna sina dukar, de teckna och måla, de frossa i färger. Här få de också den bästa ledning i de artistskolor och konstakademier för målning och skulptur, som utgöra denna sfärs stolthet och prydnad.

Men det är inte bara målar- och bildhuggarkonst, som här idkas, även musik och dramatik ha här sina akademier och tempel med lärare från någon högre sfär. Ofta givas stora konserter och ännu oftare goda skådespel, dels klassiska stycken från jordens bästa repertoar, dels nyare stycken af framstående författare i sfärerna. Skådespelarna äro ofta stora förmågor från 6:e eller 7:e sfären. När något nytt stycke uppföres, inbjudas åhörare från dessa sfärer till premiären. Goda författare och skalders stå här högt i anseende; de bidraga i sin mån att trycka skönhetsstämpeln på denna sfär och göra den till en de fria konsternas republik.

Häriifrån utgå lärare i dessa ämnen till jorden och även till lägre sfärer, glada budbärare, som förkunna skönhetens evangelium. Det säger sig självt, att livet i denna sfär bär glädjens prägel, men det är icke den yra glädje med sina skorrande biljud, som ofta utmärker konstnärernas liv på jorden, den är en stilla med andakt parad glädje, som jublar i tack och lov till Honom, som är all skönhets källa.

Något, som också i väsentlig grad bidrager att göra livet i 5:e sfären glad och angenämt, är den sport, som här i stor skala bedrives. Vintertiden övas skidlöpning och skridskoåkning, sommartiden bollspel, rodd och segling m. m. Tävlingar hållas, och pris utdelas, men ingenting får gå till överdrift.

Det kunde af denna beskrivning tyckas, som om i denna sfär allt ginge ut på att sprida och njuta glädje. Så är dock icke förhållandet; här utträttas också mycket arbete af annat slag, särskildt tillverkning af tunnare tyger, ciselering och andra finare metallarbeten m. m. Här blomstrar en storartad konstindustri. Allt fabriksarbete är emellertid mycket lätt, och den konstnärliga mödan är sin egen belöning.

Det finnes en genomgående princip i ledningen af sfärernas ekonomi, som i hög grad bidrager att göra livet här lätt och angenämt, och den lyder, att vart och en för ett visst mått af dagligt arbete, som blir mindre och lättare ju högre man stiger, är berättigad att få allt vad man behöver för att föra ett bekvämt liv, och därutöver även vad man af hela sitt hjärta längtat efter, och allt detta utan betalning, ty pengar finnas icke, de höra jorden till.

Sfärernas fria samhällen hafva, tack vare en mild försyns visa anordningar, löst det sociala problemet på ett mönstergillt sätt. Här finnas inga fattiga, inga missnöjda. Alla göra sin plikt och åtnjuta därför af de tyrande en riklig ersättning, i det de få allt, vad de rimligen kunna önska sig.

Sjätte sfären.

Denna sfär bjuder icke beträffande landskapets former på så rik omväxling som den 5:e, men är om möjligt ännu behagligare. Den verkar som en stor park eller trädgård, här och där avbruten af cederkransade bergpartier och idylliska insjöar. Naturen har slösat sin rikedom och människorna sin flit att forma henne efter sina skönhetsideal; överallt möter man storartade parkanläggningar med terrasser, dammar och springbrunnar. Klimatet är mildt och behagligt ungefär som i Södra Italien, så att man även under den kallare årstiden kan plocka blommor i sin trädgård. De huvudsakliga näringsmedlen äro päron, druvor och aprikoser.

Här bor man i präktiga villor af trä eller sten, vanligen marmor, någon gång malakit, och till varje villa hör en trädgård, till de större - även en park. Detta gör, att samhällena äro mindre tätt bebyggda, de utbreda sig över en större yta, men ha i stället så mycket bekvämare och snabbare kommunikationer. De stora byggnadskomplex, man stundom ser på höjderna, äro vetenskapens högskolor och de kyrkliga samfundens tempel, hvilka ofta ligga sida vid sida, ett synligt uttryck för att vetenskap och religion här bästa samförstånd arbeta för samma mål, mänsklighetens upplysning och förädling.

Man föreställer sig gärna, att i de härliga nejder jag här skildrar, den religiösa känslan borde taga sig

uttryck i en för alla gemensam tro med en däremot svarande gemensam ritus. Att så icke är förhållandet beror af det individuella i människans kraft, när det gäller tillfredsställandet af hennes högsta trängtan, samhörigheten med Gud. Hon släpper icke så lätt sin en gång inslagna tankeriktning, allra minst sin religiösa åskådning. Liv efter liv har hon t. ex. tillhört den katolska kyrkan på jorden, hon förblir då katolik även under sin frihetstid mellan inkarnationerna. Hon sluter sig tillsammans med likatänkande, och de bilda kyrkosamfund, som dyrka den Högste efter sina föreställningar och sina hjärtekraft - alldeles som på jorden. Men här i vår värld renas och förändligas så småningom hennes religiösa begrepp, hon får lära sig inse misstagen i sin tro, hon lär sig se på "kättare" med andra ögon. Och samma mån de olika kyrkornas läror sålunda reformeras, och den för dem alla gemensamma grundvalen får framträda, komma de varandra närmare, och deras bekännare besjålas af förståelse och tolerans mot olika tänkande.

I 6:e sfären har en sådan inre sammanslutning i väsentlig grad redan kommit till stånd, om också de yttre formerna ännu i någon mån skilja de stora kyrkorna från varandra.

Det utmärkande draget för denna sfär är de vetenskapliga och religiösa studier, som här gå hand i hand och med så mycken framgång bedrivs under ledning af lärare från en högre värld. Här finnas de yppersta universitet, där undervisningen är inriktad på att uppdaga och utveckla hvars och ens individuella anlag.

Härifrån nedgå till jorden att där inkarneras många, som äro ämnade att bliva vetenskapens pionierer och religionens förkunnare.

Det kan då tyckas underligt, att ännu så mycken splittring och intolerans är rådande mellan kyrkor och sekter på jorden och att där ännu så mycken villfarelse får gå och gälla för gudomlig sanning. Vi få dock komma ihåg, att den, som går ned till jorden som lärare, om han också i sfärerna fått den allra bästa undervisning, där nere födes som ett litet barn, att hans intelligens insnöres i den fysiska kroppens bojor, och att han gradvis nödgas lära sig de läxor, människorna under sekler formulerat och bevarat för att överlämnas från släkte till släkte. Det behövs en hög andlig kraft och ett stort personligt mod för att bryta dessa sekelgamla dogmer och låta framlysa det lilla ljus, hvarom han endast intuitivt har en aning från den undervisning han åtnjutit häruppe. Är det då underligt, om utvecklingen på jorden går så långsamt?

Sjunde sfären.

Vi ha nu nått den sista och högsta sfären på det astrala planet. Här måste vart och en, innan han kan stiga högre, genomgå ett slags repetitionskurs af vad han lärt under sin vandring genom underliggande sfärer. Alla hans protokoll över förgångna jordeliv måste avslutas och justeras. De överlämnas här till granskning af respektive ledare och förvaras sedan i stora arkiv. Anden har här att genomgå ett slags generalprov. Har han ännu något begär, som drar honom till jorden, så måste han gå ned i ett nytt jordeliv för att renas eller för att sona. Först sedan han i alla avseenden bestått sina prov och kommit till full klarhet över sitt eget väsen, sina egendomligheter och sina fel, får han flytta till en värld, som ligger ovan den astrala. Många dröja här mycket länge, ända till flera sekler, innan de våga taga det betydelsefulla steget in i en annan, alldeles ny värld, som är dem nästan lika obekant som den astrala världen är för jordemänniskan.

Här ha de det också i alla avseenden så härligt, de gärna kunna önska sig. Naturen, som även i denna sfär bär jordisk prägel, är af en idealisk skönhet. Det stoff, hvaraf sfären är byggd, är i jämförelse med de övrigas lättare och mera bildbart. För den, som från en lägre sfär första gången får komma hit som gäst, förefaller allting nästan genomskinligt, naturscenerierna verka mera som luftspinglingar än som verkligheter. Skönheten är så betagande, att han gärna utbrister: här är himlen, fagrare kan den inte vara, ljuvligare kan inte tillvaron gestalta sig! Det gamla talesättet att "vara i sjunde himmeln" innebär en bokstavig sanning, som säkerligen varit känd af de gamla, hvilka stod i närmare beröring med landet hinsides. Nu har den fallit i glömska, varför uttrycket blivit en tom fras.

Sedan vi blivit borgare i denna värld, är den emellertid lika så påtaglig och fast som någon af de lägre, emedan våra organ då undergått en motsvarande förfining och blivit stämnda i samklang med naturen.

Livet i denna sfär gestaltar sig i huvudsak lika som i 6:e sfären, blott att allting nått en ännu högre utveckling. Hit nå endast de, som på jorden fört ett rent och osjälviskt liv. Många, hvilka där haft en framstående ställning som statsmän, lärare, konstnärer och skriftställare, möta vi här, men också många, som stått lågt på samhällets skala, men i tysthet övat gott och i stillhet odlat sin ande. Här få de en rik lön för sina strävanden och sitt arbete.

Men ingestädes råder en dådlös hvila; allt är liv och verksamhet. I denna sfär ligger hela

astralvärldens huvudstad; sätet för det *Höga Råd*, som har högsta ledningen af alla underliggande sfärer. Härifrån dirigera de med lika mycken kärlek som vishet och med den ovedersägliga auktoritetens makt alla dem underlydande ledare och lärare i lägre sfärer. Över alla utövas en sträng kontroll, men alla vederfares också icke blott rättvisa utan även kärlek.

Härifrån utgå många med uppgiften att på jorden inspirera goda och bildade människor till ett välsignelserikt arbete som författare, uppfinnare, ingenjörer, mecenater osv., ja även för att själva inkarneras till ett nytt liv på jorden såsom mänsklighetens föregångsmän och välgörare.

Från denna sfär likasom också från de närmast underliggande bedrivs slutligen en mycket omfattande missionerande verksamhet i lägre sfärer. Det finnes så mycken andlig nöd i världen, icke allenast på jorden, utan i ännu högre grad i astralvärldens lägre sfärer och allra mest i de ännu djupare belägna helvetena. Kärlekens bud, som är universums grundlag, den alla goda väsen med glädje åtlöda, bjuder vart och en att efter måttet af sina krafter stödja, hjälpa och rädda dem, som i vrängt sinne vänt sig bort från Gud och våndas i självförvållat lidande, eller som gått vilse på irrvägar och famla i andligt mörker. Överallt behövas stödjande händer, öm omvårdnad, kärleksfull vägledning. Denna hjälp räcker af otaliga varma hjärtan inom alla sfärer, men det är först sedan anden nått en viss utveckling, som han får kraft att uträtta de svåra värv, som här föreligga, det är därför först från de högre sfärerna som någon missionerande verksamhet i egentlig mening kan utgå. Många äro också de, som till stor del avstå från hemlivets behag för att gå ned i lägre sfärer och helveten för att där predika kärlekens evangelium. De ha sina bostäder här uppe men sin dagliga gärning i någon lägre värld, som kan ligga hundratals mil härifrån, ett avstånd som de utan nämnvärd möda tillryggalägga snart sagt med tankens hastighet.

Svårigheten är icke att färdas den långa vägen, svårigheten är att intränga i den tunga, orena atmosfär, som råder i den värld, där de olyckliga hafva sitt hemvist, och att där kunna göra sig förnimbar. Det gäller för dem, som t. ex. vilja nedtränga i det djupaste helvetet, att förtäta sin kropp med fluider ur dess atmosfär, för att kunna intränga i den vidriga dunstkrets, som omger detta rike, och där göra sig synlig för den eller de olyckliga, han vill uppsöka. Och vad detta betyder af rent kroppsligt obehag för en ande, som nått en högre renhetsgrad, kan man knappast föreställa sig. Ofta blir den, som ägnar sig åt denna kärlektjänst, så inficerad af de giftiga utandningar, han där möter, att han efteråt känner ett rent kroppsligt illamående. Sjukdomar förekomma ju icke bland goda och lyckliga astralmänniskor, men det obehag de känna af beröringen med en så låg värld, verkar stundom som en feberyrsel om ock af övergående art.

Och dock, vad är det kroppsliga obehaget mot det andliga lidande, den kärleksfulle missionären erfar vid att se detta elände och höra all denna jämmer och så litet kunna uträtta för att hjälpa och lindra. Ofta mötes han af hån och begabberi, ofta ser han sina varmaste bemödanden stranda mot apatisk slöhet eller halsstarrigt trots. (rø-kommentar: dette vises også bra i onlinefilmen ASTRAL CITY, nosso-lar, del 1.)

Men intet arbete i det godas tjänst är utan sin lön, och för sorgen över de nittionio, som motstå hans kärleksfulla nitälskan, ger den hundrade, som han lyckas föra över gränsen till en drägligare tillvaro, den rikaste ersättning, ty förvisso är det ett sant ord, att det ”varder glädje i himmelen över en syndare, som sig omvänder och bättrar”.

Högre världar.

Vi ha nu kastat en orienterande blick över astralvärldens sju sfärer och sett huru allting i denna värld om också i stigande grad af förfining *bär prägeln af jordiska förhållanden*. Naturen företer inom mineral-, växt- och djurriket alldeles samma typer som på jorden, samma metaller brytas och bearbetas, samma trädslag förekomma i skogarna, samma sädeslag odlas, samma blommor pryda fält och trädgårdar, samma djurarter bidraga att förläna liv och skönhet åt naturen. Och även människan är såväl till sin yttre form som till sina levnadsvanor, sysselsättningar och behov af föda och sömn i huvudsak densamma, om också en stegrad utveckling i hög grad förfinat och förändligat dessa hennes yttre levnadsförhållanden.

Men astralvärlden är ingalunda tillvarons högsta trappsteg. Långt därifrån. Ovan det astrala planet ligger ett annat, det mentala, som i afseende på existensformer är lika så mycket subtilare än det astrala, som detta är subtilare än det fysiska. Och ovanför det mentala ligga andra plan, ännu mera förfinade, ännu mera andliga, indelade även de i sfärer, som beteckna nyanser af förfining af den materia, varav hela planet är byggt. Men om dessa högre världar eger jag icke någon närmare kännedom, varför jag icke vågar mig på

den vanskliga uppgiften att skildra dem. Jordiskt språk är också för fattigt för att ett sådant försök skulle lyckas. Det må i detta sammanhang vara nog att omnämna, att de finnas till.

Jag stannar därför vid astralvärldens översta gräns. Om man härifrån spejar ut i rymden eller ger sig ut på spaning, för att upptäcka, vart den mentala världen är belägen, så blir man lika besviken som den jordemänniska, hvilken, utan att ha fått sin astrala syn öppnad, söker utforska den astrala världen.

Mentalvärlden är för astralmänniskan lika så oförnimbar som astralvärlden för jordemänniskan. Man har icke sinnesorgan att uppfatta de vibrationer, som känneteckna en högre värld än den man själv tillhör.

Övergången från den astrala till den mentala världen är också förenad med en process, som i viss mån liknar den fysiska döden. Man avlägger den astrala kroppen och befinner sedan iklädd en mental kropp, som man burit inom den astrala, alldeles som man på jorden inom den fysiska kroppen bär både en astral och en mental kropp utan att i allmänhet ha en aning därom. Dessa olika kroppar äro med varandra så intimt sammanvävda, att man icke ens från en högre synpunkt kan urskilja dem från varandra, men vid döden - vare sig den fysiska eller den astrala - utsöndras de beståndsdelar, som tillhöra den lägre världen, **och den närmast högres träda då fram och gestalta den nya människan, som sedan tillhör detta högre plan.**

Då vi tala om en astral död, få vi emellertid icke därvid fästa samma begrepp af en plågsam och ful förvandling med åtföljande förruttnelse af de avlagda beståndsdelarna, som utmärka den fysiska döden. Långt därifrån; den astrala döden är en lätt och behaglig sömn, hvarunder förvandlingen äger rum, och den astrala stofthydda, som avlägges, dunstar bort som dagg för solstrålarna.

Man kan då fråga: har den, som övergått till mentalplanet - låt oss kalla henne mentalmänniskan - sedan icke förmåga att gå tillbaka och göra sig förnimbar på det astrala planet. Jo, förvisso har hon en sådan förmåga och betjänar sig därav i stor utsträckning, vare sig för att uppsöka sina gamla vänner eller för att fullgöra något uppdrag som lärare eller ledare. Vi veta ju att astralmänniskan under vissa betingelser har förmåga att genom "materialisation" göra sig synlig på jordeplanet. För mentalmänniskan är det oändligt mycket lättare att ur den astrala atmosfären suga till sig de erforderliga beståndsdelarna till en astralkropp och behålla den så länge hon som gäst stannar i astralvärlden, för att sedan lika lätt avlägga den lånade dräkten, då hon återvänder till sin mentala värld.

Däremot kan icke astralmänniskan annat än undantagsvis och för tillfället avlägga sin astralkropp för att göra ett besök i mentalvärlden, likasom på jorden endast sällsynta medier och ockult tränade personer äga denna förmåga beträffande astralvärlden.

Ännu ett ord till sist rörande den väsentliga åtskillnad, som förefinnes mellan astralvärldens och jordens sociala förhållanden.

Vi ha sett huru astralvärldens innevånare äro likasom sållade efter sin moraliska halt, så att de i etiskt afseende lägst stående stanna i den lägsta sfären, och huru varje trappsteg på den sjugradiga skalan nås allenast genom en motsvarande högre utveckling. Därav följer att varje sfär bebos af i etiskt afseende ungefär likvärdiga individer och att således alla störande element af moraliskt lägre stående äro uteslutna. Då därjämte lärare och ledare i regeln komma från någon högre sfär, **kan man förstå hvilken trygghet och vila livet i astralvärldens högre sfärer måtte innebära.**

På jorden däremot äro människor af alla valörer blandade om varandra på ett enda plan i ett brokigt virrvarr, och alla gå de med mask för ansiktet, som döljer vad de innerst ha på hjärtat. Det är då inte underligt, att där uppstå så många slitningar och friktioner, så mycken split och strid. Men det är ju också där, som slipningen af karaktären försiggår genom friktionen mellan så många själviska intressen.

Jordelivet är den hårda men nödtvungna skolgången; livet i astralvärlden däremot är en ferietid, då man får vila ut efter jordelivets lidanden och mödor, tillgodogöra sig den inhöstade erfarenheten, genom att insmälta den i sitt väsen, och samla krafter till en ny brottnings i materiens värld. Ty det är genom en serie af inkarnationer på jorden, som anden småningom höjer sig från vildens primitiva ståndpunkt till den ängels, som inte vidare behöver gå ned till jorden, emedan han kan fullborda sin vidare utveckling i högre och lyckligare världar, men som måhända af förbarmande kärlek ändock gör det, för att sprida ett ljus på jorden till ledning för sina efterblivna i dunklet trevande bröder och systrar.

Huru underbart vist och kärleksfullt är icke hela universum ordnat efter lagar, som aldrig behöva ruckas, som aldrig taga miste om medel och som ofelbart leda till det stora målet: alla varelsers utveckling och saliggörelse!

Må våra svaga tungor lova och prisa Honom,

"som hängde på inte sitt murarlod, när kan murade världen!"

Förut utkommet

af och genom

Oscar Busch.

På Z. Häggströms förlag:

Genom döda världar (af Emanuel) 1: 25
Hvad vill Spiritismen? (af Emanuel) . . . . . 2: —

På Hugo Gebers förlag:

Hvadan och hvarthän? Lifsrågor 3: 75

På P. A. Norstedt & Söners förlag:

Ströftåg i världsrymden. Några stjärnstudier, den
mognare ungdomen tillägnade. 3: 50

På Eos förlag:

En amulett och andra taflor ur lifvet 2: 50

Sådd och Skörd. I. *Upp ur förnedring.* Tvenne
själars arbete genom sekler för sin utveckling . . . 1: 50

Sådd och Skörd. II. *Fanatiker och Martyr.* Min-
nen från tvenne jordelif . . . . . 1: —

Sådd och Skörd. III. *Femtonhundra år af min
tillvaro.* En serie af jordelif . . . . . 1: —

*Huru samhällsfrågorna löstes på planeten Mars
för 2000 år sedan.* En studie af Engelbrekt
Modin . . . . . 1: —

Tro och bekännelse. Utkast till en världsåskådning 0: 40

William Stead:

Hvarför jag vet att de döda lefva. Översättning 0: 50

avscannet av Rune Øverby, i feb.2013

www.galactic.no

stoff som underbygger at denne skildring kan være riktig nok finnes i bl a i Martinus boken

"VEIEN TIL PARADIS" – ref på <http://galactic.no/rune/maveipa.html>

[Fra Oscar Busch's bok: "HUR MÄNNISKOÖDAN TVINNAS"](#)

[ADELMA VON VAY: RESEMINNEN FRÅN ANDEVERLDEN \(oversatt av Oscar Busch\)](#)